

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Academia de muzică religioasă. *Senex*
2. Chipuri de preoți *Pr. Nicolae-Boteanu*
3. Comentariu practic *Pr. Marin C. Ionescu*
4. Tămăduirea leprosului *Pr. Manea Popescu*
5. Prima apologie *D. ac. A. N. C-tinescu*
6. Plan de predică *Pr. Marin C. Ionescu*
7. Cărți noul *Referent*
8. Mișcarea misionară *Referent*
9. Cronica internă *Referent*
10. Cronica externă *Cronicar*
11. Știri mărunte **
12. Parohii vacante, etc. **

Din izvor autentic am primit informațiunea, că cele publicate în o conferință a unui episcop romano-catolic, sub titlul „O vizită la Patriarhii orientali” nu redă întru toate fidel convorbirea avută cu I. P. Sf. nostru Patriarh. Ba în unele locuri se completează cu lucruri, despre cari n'a fost vorba și pe cari nimeni nu le-a atins și pot fi convingerile autorului conferinței; în alt loc sunt generalizate unele scăderi, inerente oricărei organizări omenești.

Peste tot, asemenea convorbiri și chiar interviuri pot fi deplin autentice, numai, dacă se scriu în fata celui ce le dă și examinează nuanța textului redactat de altul¹⁾.

1. Rugăm să reproducă toate gazetele rândurile de mai sus.

ACADEMIA DE MUZICA RELIGIOASA

De multă vreme Biserica noastră a simțit nevoia unei renașteri a artei sale religioase. Cine ar avea curiozitatea să cerceteze stăruințele depuse în vederea realizării acestei nevoi, ar constata că, n'a fost an, n'a fost sesiune a Sfântului Sinod în care problema să nu fie îmbrățișată și studiată.

Din inițiative pornite din Biserică, rând pe rând s'au înființat catedre de muzică religioasă la Conservator, sau de artă religioasă la Școala de arte frumoase. Dar, pe măsură ce aceste catedre își găseau titulari, pe aceiaș măsură deviau dela scopul pentru care fuseseră create.

Nici nu se putea altfel. Fiindcă în Biserica noastră era o mentalitate, — care încă mai dăinuiește prin câte un ungher mușcăit —, că toate trebuințele să le împlinească statul. Statul să creeze, întrețină și administreze școlile pentru pregătirea clerului; statul să chivernisească bunurile materiale ale bisericii; statul să facă biserici și să le înfrumusețeze, în fine, statul să monopolizeze și să inspire orice act al Bisericii în cele exterioare. Și statul a făcut ce-a putut și cum s'a priceput. Pe măsură ce Biserica a abdicat dela datoriile sale, statul s'a însărcinat să i-le poarte, însă cum a vroît și cum s'a priceput.

Starea aceasta nu mai putea dăinui. Biserica avea nevoie de un om, care să vină și să-i dea îndrumare nouă; care s'o

pună, s'o oblige să meargă pe picioarele sale și să cugete cu capul său.

Dela război încoace o brazdă nouă se trage în ogorul Bisericii. Nouă, numai în raport cu ce era până azi, iar nu cu vechea tradiție, nici cu doctrina Bisericii. Brazda aceasta a tras-o actuala Căpetenie a Bisericii noastre: I. P. S. Patriarh Miron. I. P. S. Sa aduce formula: statul pune la îndemâna Bisericii numai mijloacele materiale de care ea are nevoie pentru realizarea scopului său divin; iar Biserica își crează o viață proprie, potrivită trebuințelor și scopului său permanent și vecinic.

Experiența repetată, de a renaște arta religioasă prin școlile statului, a dovedit o neputință de realizare dela care nu mai aveam nimic de așteptat. Argument puternic că, Biserica trebuie să-și creeze în toate chipurile de manifestare instrumentele de lucru pe care să le administreze, conducă și inspire potrivit scopului și ființei sale.

Din acest postulat, consecință logică a

formulei generale date de I. P. S. Patriarh Miron, se zămislește azi Academia de muzică religioasă, care, în definitiv, nu este de cât începutul marelui Academii de artă religioasă și numai una din ramurile acestei înalte școli. Planul I. P. S. Patriarh îmbrățișază toată creațiunea estetică religioasă, cu întregul complex al artelor majore și minore. Iar, dacă acum plecăm la drum, d'ocamdată numai cu această ramură a artei religioase, muzica, aceasta se datorește faptului că, din îndurarea lui Dumnezeu, în direcția aceasta avem un personal didactic foarte bine pregătit și cu mult dor de muncă.

Gândul înalt și curat din care se închiagă această nouă instituție, servită de oameni destoinici și entuziaști, dar mai ales, călăuzită și apărată de Cel căruia voește să-i slujească, sunt pietrele de temelie pe care se așează Academia de artă religioasă de pe lângă Arhiepiscopia Bucureștilor.

SENEX

CHIPURI DE PREOȚI

4.

Preotul Gheorghe Enescu din Zvoriștea

— bunicul lui George Enescu —

În județul Dorohoiului, pe malul drept al Siretului, mai jos de Bălineștii logofătului Tăutu, se află satul Zvoriștea. Biserica satului, închinată Maicii Domnului, este clădită la sfârșitul veacului al XVIII și multă vreme stăpânii moșiei, Moruzeștii, au îngrijit de sfântul lăcaș și de slujitorii lui.

Dumnezeu, în adâncă sa înțelepciune, a înzestrat cu darul cântării pe un slujitor al acestei biserici; iar acest slujitor n'a disprețuit talantul, ci l-a îngrijit cu dragoste și a pus în slujba lui o inimă curată și caldă; de aceea Dumnezeu a înmulțit darul în urmașii săi, făcând pe unul din ei să fie podoabă aleasă a neamului românesc.

Slujitorul cel înzestrat a fost preotul Gheorghe. Tatăl său Enea Galin, bun cântăreț al bisericii din Zvoriștea, văzând tragerea spre biserică și glasul minunat al copilului său Gheorghe, îl dete să învețe

carte la mănăstirea Vorona. Cu ce învăță la mănăstire și cu ce mai prinse în școala catihetică din Botoșani tânărul Gheorghe; căruia în școală îi ziseră Enescu, după numele tatălui — așa cum lui Ion Creangă îi ziseră Ștefănescu, după tatăl său Ștefan a Petri — fu sfințit diacon în anul 1846 pentru biserica din satul său de naștere: Zvoriștea. Țineau boierii Moruzești să aibă slujbă de fală cu diacon și nu greșiră.

Căci diaconul Gheorghe cânta ca un înger, înmuind spre evlavie cugetele credincioșilor; era așa cum spun părinții vechi bisericesti: ce zicea din gură răspundea din inimă. Inima lui credincioasă da putere de tarmec cântecului său. Cincizeci și doi de ani a slujit părintele Gheorghe în biserica din Zvoriște: 15 ani diacon și 37 preot. Vestea evlaviei și slujbelor lui pătrunse până departe și poftit era prin sate și târ-

guri să laude pre Domnul. Boierii Moruzești îl prețuiau pentru purtările sale și îi făceau înlesniri de viață.

Dumnezeu l-a dăruit cu copii mulți și buni și i-a dat viață să vadă în jurul mesei sale pe fii fiilor săi, dintre care unul s'a înălțat ca un chedru din Liban. Doi din copii săi au învățat în seminarul lui Veniamin de la Socola. Cel mai mare Costache, plin de talente, fire mai deschisă, nu sfârșește seminarul, apucă câțeva vreme drumul învățătoriei, apoi ajunge vechil de moșie și stăpân de moșie. Cu soția lui Maria, fiica preotului Ioan Cozmovici din Mihăileni, o femeie plină de talent muzical ca și bărbatul său, are șase copii, cari toți mor de mici. De aceea nașterea celui de al șaptelea copil era așteptată în familie cu bucurie amestecată cu grijă. Cel de Sus a ascultat rugăciunile mamei și ale bunicului. Micul Gheorghe născut la 1 August 1881 a trăit, a ajuns bucuria neînchipuită a părinților și azi este fala neamului românesc. El este George Enescu, maestrul neîntrecut în lume al vioarei și compozitorul muzical cu scântieri de geniu al neamului nostru.

Cine a ascultat muzică de George Enescu

cunoaște ce efecte știe el să scoată din sunete de toacă și de clopote; ce lumină lină dă apusurilor de vecernie; și ce armonii îngerești pune în corurile sale mistice. Dacă cauți izvorul acestei inspirații o găsești în viețuirea nepotului-muzicant lângă bunicul-preot plin de evlavie. Iată ce spune George Enescu, când era de 12 ani, unchiului său preotul Ioan Enescu: „Moșule, am fost față la o slujbă săvârșită de bunicul și am rămas încântat de frumusețea serviciului. Eram atât de transportat încât mă pipăiam să văd dacă într'adevăr sânt lângă altar. Așa slujbă bisericească n'am mai pomenit și o voi ține minte toată viața mea”.

Doarme preotul Gheorghe Enescu lângă biserica din Zvoriștea căreia i-a slujit cu evlavie. Nepotul George Enescu păstrător de datini și respectuos către morții săi îi cercetează mormântul, își aduce aminte de el în rugăciunile sale și recunoaște că-i datorește o undă bogată a izvorului său muzical; iar tagma preoțească se mândrește că cel mai mare muzicant al Românilor este nepot de preot și după tată și după mamă.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu

COMENTARIU PRACTIC

„Fericiți cei milostivi că aceia
se vor milui”.

Putem ajuta pe semenul nostru fie în trebuințele lui trupesti, fie în trebuințele lui sufletești, fie chiar în lipsurile lui.

1) Ce ajutoare putem aduce oare aproape-lui nostru cu privire la trebuințele lui trupesti?

Să dăm de mâncare celor flămânzi. Să adăpăm pe cei însetați. Să îmbrăcăm pe cei goi. Să cercetăm pe cei întemnițați. Să vizităm pe cei bolnavi. Să găzduim pe cei străini. Să răscumpărăm pe cei captivi. Să îngropăm pe cei morți. Acestea toate sânt fapte de milostenie. Cum trebuie să săvârșim noi asemenea fapte? Să ne folosim de toate prilejurile ce ni se oferă spre a le împlini?

Să le săvârșim cu aceeași căldură ca și când noi înși-ne ne-am afla în nevoie?

Să le săvârșim fără preget, ca și când am dori ca Dumnezeu să le întoarcă spre folosința noastră?

Ca să putem răspunde la asemenea întrebări, trebuie să ne întrebăm mai întâi în ce fel Dumnezeu își săvârșește actele Sale de milostenie față de noi? El ne încarcă cu bunătăți! El ne hrănește; El ne îmbracă. El ne găzduiește. El ne hărăzește sfințenie și libertate. Lucrurile stând astfel se înțelege dela sine că avem datoria să mulțumim lui Dumnezeu pentru bogăția darurilor Sale celor multe și să ne gândim că dacă El ni le-a încredințat, nu trebuesc folosite numai pentru trebuințele noastre personale. Să împărtășim din ele și pe cei neîndestulați, corespunzând astfel planurilor adânci ale înțelepciunii Sale, imitând și noi bunătatea Lui, înmulțindu-ne meritele noastre și făcându-ne mai departe vrednici de revărsarea îndurărilor Sale celor bogate!

2) Cum putem să ne arătăm noi milostenia față de trebuințele spirituale ale semenilor noștri?

Operele de milostivire spirituală constau

în corijarea cu prudență și îndurare a tuturor cusurilor aproapei noastre, în instruirea răbdătoare a celor ignorați, în consolarea sinceră a celor necăjiți și obijduți, în sfătuirea blajină a celor alunecați și în rugăciunea necurmată pentru vii ca și pentru morți!

Cum vom săvârși noi oare asemenea acte?

Cu înduioșare și cu respectarea și menajarea simțului de demnitate omenească, ferindu-ne de ironie, de asprime și mai ales de dojenile apăsătoare!

Ne îngrijim noi oare de luminarea și instruirea celor cari depind de noi? Ii inițiem noi oare în adevărurile veșnice ale sfintelor taine și în legăturile nedeslegate ale datoriei lor către Dumnezeu? Nu cumva ne mulțumim să-i vedem instruiți numai în științele profane, în știința veacului acestuia?

Le dăm noi lecțiuni de pietate și de virtute ori de câte ori avem prilej?! Sau le apărem în ochi ca un tablou al ușuratecului duh luman, al impietății, al ireligiozității și al libertinajului desușiat?

Să căutăm pe cei nepăstuiți și să-i consolăm. Mângâierile și sfaturile cu care îi vom întâmpina vor fi oare după lume sau după Evangheliile, pentru mântuirea sau pentru pierzania lor sufletească?

Cu un cuvânt ne vom achita noi în chip conștiințios de ceea ce datorăm viilor și morților prin rugăciunile noastre și prin cele ce noi le putem ajuta?

Ah! Doamne! Câtă vitregie și câtă sălbăticie se oglindește în viața noastră în locul milosteniei, pe care Sfânta Evangheliile ne-o recomandă atât de des și atât de stăruitor.

Ne-am silit noi oare să stingem în piepturile noastre și ale semenilor noștri focul pornirilor și apucăturilor rele?

Am avut fericirea să ne naștem în sânul bisericii creștine, care ne-a luminat și ne-a adăpat cu luminile și învățăturile ei.

Nu cumva neglijăm noi deseori aceste lumini dumnezeiești în schimbul științelor vulgare și inutile, în schimbul lecțiunilor de impietate și de răcărire ale lumii aceștia?

Dumnezeu e lângă noi și vine într'ajutorul nostru în toate necazurile noastre! Nu sântem oare vrednici să și verse mânia Lui cea dreaptă asupra noastră, cari în loc să

ne găsim liniștea și ocrotirea noastră în Creator o căutăm cu ardoare în creaturi? Se cade să-I mulțumim Domnului care nu ne-a lipsit încă de izvorul îndurărilor Sale cu toată răutatea și ingratitudea noastră!

3) Milostivirea noastră față de cusurile aproapei.

Sânt multe lucruri, care trebuiesc îngăduite în semenul și din partea semenului nostru. Sânt vătămări cumplite și neajunsuri revoltătoare, care trebuiesc iertate cu generozitate; sânt câteodată ofense nesocotite care trebuiesc repede uitate; sânt nenumărate cusuri și melicuri, care trebuiesc corijate cu indulgență și cu îndelungă răbdare. Să iertăm totul cu sinceritate și fără niciun pic de ranchiună. Uităm noi oare ofensele ce ni se aduc fără să ne hrănim și să ne chinuim memoria cu ele, fără să le exagerăm în imaginația noastră, fără să ațâțăm resentimente în inima noastră, fără să le mai pomenim în conversațiunile noastre zilnice, fără să ne indispuem împotriva celor cari poate ar da dreptate ofensatorilor noștri? Trecem noi îngăduitori pe lângă greșalele semenului, fără să le sgândărăm și să le desgropăm sub ochii lumii, fără să le interpretăm cu răutate și fără să le persiflăm? Avem curajul să susținem că noi n'am ofensat pe nimeni niciodată și că n'avem niciun cusur, care să ne fie îngăduit de cel din jurul nostru?

Ah cititorilor! Ce ne-am face, dacă Dumnezeu n'ar fi îndelung răbdător cu noi??!

O! Dumnezeul meu! Ce s'ar alege de mine fără bunătatea Ta cea fără de margini?! Răutăți și sălbăticii fără număr, ocări și blestemuri nesuferite, răsvrătiri și lanțuri nesfârșite de păcate alcătuiesc viața mea. Aș cădea în brațele desnădejdiei, dacă n'aș cunoaște izvorul nesecat al milelor Tale bogate!

Tu ai condiționat milostivirea Ta asupra noastră de milostivirea noastră asupra semenilor noștri!

Invrednicește-mă, Doamne, să iert totul semenului meu ca Tu să-mi ierți mie toate!

Ajută-mi să împlinesc milostenia în toată întinderea ei, ca să mă împărtășesc de milostivirile Tale veșnice. Amin.

Pr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

TAMADUIREA LEPROSULUI

Cuvinte asupra evangheliei din Dumineca dela 11 Martie 1928—Marcu II 1-12.

1. Mântuitorul *acasă*. Predica Lui despre împărăția cerurilor atrage lume multă. Fiecare găsește în lucrarea Lui ceea ce caută. (v. 1—2)

2. Un slăbănog e dus, pe pat, la Mântuitorul. Răzbate prin toate greutatea și ajunge în fața Lui, fiind primit cu cuvinte mângâietoare: „Fiule, iartă-se ție păcatele tale“. Orice oboseală pentru Hristos e răsplătită cu daruri dumnezeiești (v. 3—5).

3. Cărturarii, cari veniseră cu gând să găsească cusururi lucrării Mântuitorului, tăgăduș: puterea Lui și-L învinovătesc că-și ia drepturi cari sunt numai ale lui Dumnezeu. Cine poate însă tăgădui lucrarea săvârșită de El? (v. 6—7).

4. Răspunsul Mântuitorului e pornit din dorința de a-i aduce la recunoașterea adevărului întreg. Dilema în care îi pune era suficientă pentru ajungerea acestui scop: ori recunoașteți pe una și atunci trebuie să recunoașteți și pe cealaltă, ori tăgăduiți puterea de a ierta păcatele și atunci trebuie să tăgăduiți și puterea de a vindeca, prin cuvânt, suferințele truștii. Pe Mântuitorul îl găsești întâiu în viața de toate zilele, trăită sub influența puterii Lui mântuitoare, și apoi îl vezi în haina slavei dumnezeiești (v. 8—11).

5. Slăbănogul a fost tămăduit. Poporul dă slavă lui Dumnezeu. Rugăciune pentru a cunoaște lucrarea lui Dumnezeu (v. 12).

* * *

1. Evlavioși creștini. Sfânta evanghelie de astăzi ni-L arată pe Mântuitorul ca fiind la El acasă și în plin lucru. Când s'au petrecut cele cuprinse aci, Mântuitorul se află în Capernaum, oraș așezat pe marginea lacului Genizaret. Venise pentru a doua oară în Capernaum și era în timpul când încă nu alipise de El, în mod statornic, pe cei 12 apostoli, deci cam după un an dela primirea botezului. „Intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile, s'a auzit că este acasă“. Noi, astăzi, când zicem de cineva că este acasă, înțelegem că se găsește în casa lui, deci în casa pe care el este stăpân, sau în casa pe care a luat-o în schimbul unei sume de bani ca s'o locuiască un timp oarecare. Mântuitorul nu se află în niciunul din cazurile acestea: El nu a avut nici o casă a Lui și nici n'a luat vreo casă ca s'o locuiască un timp oarecare în schimbul vreunei sume de bani. Știm că în Capernaum își avea locuința sfântul Apostol Petru și frațele lui, Andrei. În casa sfântului Petru ședea Mântuitorul cât timp rămânea în Capernaum. Când cetim deci că Domnul se află *acasă*, atunci nu putem înțelege decât atât, că în casa sfântului Petru, El era socotit ca și în casa Lui proprie. Despre Sine însuși El spune: „Vulpile au vizuini și pasările cerului cuiburi, iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul“. Deci, de câtă iubire trebuie să fi fost plină inima sfântului Petru, care pune casa lui la dispozițiunea Mântuitorului în așa chip în cât oricine privea pe Domnul ca și la El acasă? Gândind la acest

lucru, orice creștin adevărat simte nevoia a se ruga Mântuitorului să rămână ca la El acasă în casa nevoilor și lucrului lui pământesc. Și ce fericit e creștinul care poate să zică: Mântuitorul, la mine acasă, e în casa Lui; în casa făcută de mine, dar sfințită de El și plină de duhul și iubirea Lui.

Aci, în casa sfântului Apostol Petru, se adunase așa de multă lume, în cât nu mai era loc nici înaintea ușii. Din ce pricină? Pentru că Mântuitorul le grăia cuvântul împărăției. Fraților! Sunt case în care foarte greu poate să pătrundă cineva din cauza lacătelor și ușilor încuiate. De obicei sunt foarte frumoase, dar pustii de care sunt acoperite nu are în sine niciun pic de iubire creștină, cu toate podoabele prețioase ce sunt puse ca să-le înfrumusețeze. Și sunt apoi case, cu ușile larg deschise și pline totdeauna de lume, în care însă nu se aude nimic din cele cuprinse de cuvântul împărăției. Aci vine lumea pentru a-și cheltui banul, pentru a-și pierde sănătatea și totdeauna sufletul. Acestea sunt cărciumile și localurile de petreceri. În al treilea rând sunt case, spre cari deseori lumea nu se îndreaptă, în cari însă totdeauna — fie că lumea se îndreaptă, fie că nu se îndreaptă — se grădește cuvântul împărăției. Acestea sunt bisericile, locașurile de închinare și de prosternare a sufletelor doritoare de binele ce nu trece, în fața Dumnezeului atotputernic. Cine vine aci cu gând curat, cu gând de a-L găsi pe Dumnezeu și a primi dela El puteri duhovnicești, nu poate pleca înapoi gol de aceste daruri. Însă cine vine aci pentru a culege mărturie în sprijinul necredinței lui, osândă mai mare își agonisește.

* * *

2. Pe când Mântuitorul grăia cuvântul împărăției, iată „vin și aduc la El un slăbănog pe care-l purtau patru inși“. Slăbănogul de mult dori să se ducă la Mântuitorul și să-L roage ca să-i dea tămăduire, căci în ajutorul omeneșc nu mai avea nicio nădejde. Toate încercările ce făcuse, pentru a-și recăpăta sănătatea, fuseseră zadărnice. Ce bine ar fi, iubiți ascultători, ca să ne îndreptăm spre Dumnezeu înainte ca slăbiciunea să fi cuprins pe deantregul ființa noastră omenească! Fusesse un timp când acest slăbănog s'ar fi putut duce singur la Mântuitorul. Acum iată-l că nu se mai poate mișca de pe loc, căci slăbănogia lui atât de mult îi stinsese puterile truștii încât îl ținutise pe pat. Alții trebuiau să-l ducă. Și, din fericire, s'au găsit patru inși care să-i dea acest ajutor. Da, cu adevărat, omul poate să ajungă în acea stare de plâns, încât el singur, prin puterile lui proprii, nu poate să mai facă niciun singur pas mai aproape de Dumnezeu. Atât de grea e povara păcatului și atât de tari lanțurile cu cari leagă păcatul pe om! Altă durere mai sfâșietoare nu există, ca aceea să dorești să te apropii de Dumnezeu și

să nu poți. În această situațiune se găsea slăbănogul nostru. Acum gândiți-vă ce bine mare au făcut cei patru inși, cari și-au lăsat treburile lor și au sărit să dea mână de ajutor acestui slăbănog! Și totdeodată nu uitați că și în jurul nostru pot fi asemenea slăbănogi, cari au nevoie să fie sprijiniți de cineva dintre noi pentru a găsi din nou pe Dumnezeu, pe cari în vremuri L-au lăsat uitat.

Ajungând la casa, în care Iisus predică cuvântul împărăției, nu pot să se apropie de El din pricina mulțimii. O piedică la care nu se așteptau. Chiar cei ce ascultă cuvântul Mântuitorului pot fi piedică pentru alții, cari au nevoie de El? Fără îndoială că da, pentru că e foarte mic numărul celor ce ascultă și fac cuvântul Lui. Totuși cei patru și cu slăbănogul nu se descurajează. Ei sunt hotărâți să ajungă la Iisus. Dacă nu pot înlătura piedica mulțimii, o vor ocoli și vor căuta alt chip ca să ajungă la capătul dorinței lor. Cât de mult trebuiesc admirați asemenea oameni! Nu există nici o piedică pentru cel ce vrea să ajungă la Dumnezeu. Următorii acestui gând, „au desfăcut podișul învelitorii, unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul“. O, ce curaj! „Îndrăznește, fiule credința ta te-a mântuit!“ Insuși Mântuitorul ține să dea ca pildă acest curaj. Și văzând credința lor, se oprește din lucru și zice slăbănogului: „Fiule, iartă-se ție păcatele tale“.

* * *

3. Slăbănogul venise la Mântuitorul să caute tămăduire și fusese primit cu cuvinte de îmbrățișare și dăătoare de nădejde: „Iartă-se ție păcatele tale“. Înainte de a se produce tămăduirea trupească, trebuia să se savârșească tămăduirea sufletească. Pricina slăbănogiei trupesti sta în rana sufletească făcută de păcat. Mântuitorul voește să-i dea o tămăduire întreagă. Dacă l-ar fi vindecat numai de boala trupească ar fi fost ca și cum a-i da cuiva un măr înfășurat în hârtie frumoasă, dar pe dinlăuntru stricat. De aceea îi zice: „Iartă-se ție păcatele tale.“ — Iubiți ascultători, observați că Mântuitorul voește să-i dea mai mult decât ceruse slăbănogul. Cu câtă umilință se cuvine deci să ne plecăm în fața Lui, rugându-l să lucreze asupra noastră nu după cererile noastre, cari pot fi de multe ori greșite sau necomplete, ci după înțelepciunea și iubirea Lui dumnezeiască.

Slăbănogul căutase tămăduire trupească și îndată va primi mai mult decât atât. În mulțimea aceea însă erau și cărturari cari veniseră cu gândul să găsească anumite cusururi lucrării Mântuitorului. Și când cineva e pornit spre aceasta poate să găsească cusururi și lucrării Mântuitorului, căci nu degeaba zice poporul: „Cine vrea găsește pete și în soare.“ Vorba e însă, să vedem dacă aceste pete sunt în soare sau sunt datorite unui cusur ce se găsește în însuși ochiul îndreptat spre soare.

Înainte de orice, să luăm aminte că acești cărturari necredincioși nici n'au avut curajul să

arate, în cuvinte grăite în auzul tuturor, cusurul pe care-l găsiseră lucrării Mântuitorului. Ei nu mai cugetau în inimile lor. Ce deosebire mare între inimile lor și inima slăbănogului. Ei stăpăniți de gânduri vrășmășești, slăbănogul însuflețit de încredere și nădejde în Dumnezeu. Dar Domnul „dă pe față gândurile multor inimi“. Nici ale cărturarilor nu aveau să rămână ascunse.

Acum, să vedem ce cusururi găsiseră ei lucrării Domnului? Unul singur: Iisus hulește. Dece? — Pentru că nimeni nu poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu. Prin urmare, Iisus nu trebuia să zică slăbănogului: „Fiule, iartă-se ție păcatele tale,“ căci zicând aceasta a luat, ca al Lui, un drept care e numai al lui Dumnezeu: numai Dumnezeu poate da iertare de păcate. După socotința cărturarilor necredincioși Iisus este, nici mai mult nici mai puțin, un hulitor de Dumnezeu. Vai, câtă orbire trebuie să apese pe ochii sufletești ai cuiva ca să grăiască acest cuvânt nesocotit! Pe cărturarii nu-i mișcă de loc bucuria sufletească ce luminașe fața slăbănogului la auzul cuvintelor Mântuitorului, după cum neînțelegătorii stau și în fața lui Dumnezeu, care atât de mult a iubit lumea încât a trimis pe Fiul Său, unul născut, ca oricine va crede în El, ca în Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu fiind și Fiul, să nu piară, ci să câștige viață veșnică. Dacă ar fi văzut în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu, atunci n'ar fi mai găsit cusururile lucrării Lui. Acest lucru însă e cu neputință unei inimi, în care stăpânește păcatul. Cu niciun chip nu vor putea tăgădui tămăduirea săvârșită de Domnul și atunci vor rămâne sub osânda lor proprie.

* * *

4. Mântuitorul e cunoscătorul inimilor. „Și pe dată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa gândesc ei întru sine, le-a grăit: „De ce cugetați acestea în inimile voastre?“ Fără să fi spus cărturarii vreo vorbă din cele ce cugetau despre El, Domnul le dovedește că știe tot ce e în inima lor. Ar fi fost destul atât, ca necredincioșii cărturari să se încredințeze că în fața lor stă mai mult decât un om. Mântuitorul tocmai aceasta doriă. Dar de multe ori, inima omenească se găsește atât de împietrită, încât rămâne neînțelegătoare chiar atunci când însuși Dumnezeu încearcă s'o miște. Cărturarii nu văd în această descoperire a gândurilor lor niciun motiv să iasă din nedumerirea lor vinovată. De aceea Mântuitorul continuă să le dovedească greșala grea în care se găseau, când îl învinovățiau de a fi hulitor de Dumnezeu. Ascultați, iubiți ascultători, întrebarea pe care le-o pune după aceasta, în urma căreia ei erau siliți să răspundă precis: da sau nu, dacă ar fi fost cinstiți: „Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă?“ „Iartă-se ție păcatele“ zisese Mântuitorul și cărturarilor li-se păruse lucru peste puterile unui om, deci și peste puterile lui Iisus în care ei vedeau un simplu om. „Ia-ți patul tău și umblă“ nu zisese,

dar înainte de a o zice, le pune întrebarea, dacă nu și acest lucru este în aceeași măsură peste puterile unui om? E dela sine înțeles că atât a iertă păcatele cât și a tămădul prin cuvânt suferința trupească a cuiva întrece puterea omenească. Și atunci iarăși e lămurit că cine poate tămădul suferința trupească prin cuvânt, adică în chip minunat, poate iertă și păcatele, pentru că aceasta nu o poate face decât Dumnezeu.

E necesar să observăm că Mântuitorul, având în vedere greutatea omului de a înțelege lucrarea tainică a lui Dumnezeu, nu cere cărturarilor să creadă întâiu în puterea Lui de a iertă păcatele — pentrucă aceasta era tainică, — dar le cere să mărturisească tămăduirea minunată a suferinței trupesti, pe care nu o poate da un om. „Ci ca să știți că Fiul Omului are pe pământ putere ca să ierte păcatele — a zis slăbănogului: Ție zic: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta“. La acest cuvânt, slăbănogul se scoală, își ia patul și ese afară singur, fără să mai fie ajutat de cineva. Minunea se petrecuse în văzul tuturor. Nimeni nu putea să mai tăgăduiască puterea dumnezeiască a Mântuitorului. Prin aceasta dovedise că n'a săvârșit o hulă când a zis slăbănogului: iartă se ție păcatele tale. Alături de mulțimea ce sta uimită, cărturarii necredincioși erau datori să răspundă lămurit: da, cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu căci niciun om nu poate să săvârșească lucrurile pe cari le săvârșești Tu. N'au zis însă. Sfântul evanghelist nu ne mai spune nimic, căci era zadarnic să ne mai vorbească despre îndărătnicia necredinței cărturarilor. Dacă acești cărturari nu au putut găsi pe Mântuitorul nici în experiența

vieții de toate zilele, cum puteau să-L vadă în haina slavei dumnezeiești. Căci, iubiți ascultători, pe Mântuitorul trebuie să-L găsești întâi în viața de toate zilele, trăită sub înrăurirea puterii Lui mântuitoare, și apoi izbutești să-L vezi în haina slavei Lui dumnezeiești.

* * *

5. Astfel se întâmplă și astăzi: cine vine la biserică cu gând să primească ajutorul lui Dumnezeu, îl găsește; cine vine cu gând să găsească cusururi sfintelor slujbe sau să prindă cuvinte din sfânta evanghelie pe cari apoi să le arate ca fără rost, acela nu numai că nu izbutește să ajungă la vreun rezultat mulțumitor, dar rămâne și pleacă înapoi mai înrăit decât înainte. Alături de slăbănog, toată mulțimea era ulinită și preamăria pe Dumnezeu, zicând că asemenea lucruri niciodată nu s'a mai văzut.

Iubiți ascultători. E timpul, dupăce cu ajutorul lui Dumnezeu am putut urmări firul luminos al acestui moment din viața Mântuitorului, să ne întrebăm fiecare: cu ce gând venim noi la sfânta biserică: cu gând de a căpăta un dar dela Dumnezeu, însufleștiți de credința că nimeni nu ni-l poate da decât El însuși, — sau cu gând de a lovi cu răutatea gândurilor noastre sfințenia desăvârșită a lucrurilor lui Dumnezeu?

Doamne, ajută-ne să biruim gândul cel rău ce ne turbură inimile chiar când stăm în fața Ta; ajută-ne, Doamne, să ne apropiem de Tine, trecând peste orice piedică, și să auzim cuvântul de mângăere și întărire în lucrul Tău: iartă-se ție păcatele tale.

Preot MANEA POPESCU

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL

XII. 3. Răufăcătorii nu de teama legilor și pedepselor stabilite de voi încearcă să se ascundă, ci ei fac răul știind că e posibil să se ascundă de voi, ca de niște oameni; iar dacă ei ar ști și ar crede, că este imposibil să se ascundă ceva dela vederea lui Dumnezeu, — nu numai tapta, ci și intenția —, atunci și voi veți admite, că prin aceste (învățăături) propuse (de noi), ei ar fi în general oameni de treabă. 4. Voi însă aveți aerul de a vă teme, să nu practice toți dreptatea și să nu mai aveți pe cine pedepsi; această faptă ar fi (demnă) de călăi, nu de buni conducători. 5. Noi suntem convinși, că și acestea sunt opera spiritelor rele, cari după cum am spus, pretind sacrificii și adorare dela cei cari trăesc fără nicio judecată; însă nu credem că voi, cari iubiți pietatea și înțelepciunea, să faceți ceva nerațional. 6. Iar dacă și voi prețuiți obiceiul în locul adevărului, întocmai ca și cei

incapabili de a cugeta, faceți ce puteți; atât pot conducătorii cari prețuesc slava în locul adevărului, cât briganzii în pustie. 7. Fiindcă nu vă va fi bine, aceasta o declară Cuvântul, decât care, după Dumnezeu care l-a născut, un conducător mai puternic și mai drept știm că nimeni nu este. 8. Căci după cum toți se sustrag de a moșteni sărăcia, sau suferința, sau dezonoarea părintească, deasemenea cel înțelept nu va alege (toate) câte Cuvântul poruncește să nu fie îmbrățișate. 9. Toate acestea, zic, le-a prezis învățătorul nostru, Fiul și trimisul Tatălui tuturor și Domnului Dumnezeu, Iisus Christos, dela care și suntem numiți Creștini. 10. Deaceea noi suntem siguri de toate cele predate de el, fiindcă apar în faptă (toate) câte a prezis; este opera lui Dumnezeu să anunțe de mai înainte ceea ce va fi, și astfel să arate împlinit ceea ce a profețit. 11. Așa dar ar fi fost suficient, ca termi-

nând să nu mai adăogăm la acestea nimic, încredințați fiind că apărăm lucruri drepte și adevărate; însă fiindcă noi cunoaștem, că nu e ușor să schimbi prin câteva cuvinte un suflet stăpânit de ignoranță, voim să adăogăm puține cuvinte pentru a convinge pe cei ce iubesc adevărul, știind că e imposibil să nu dispară ignoranța, atunci când apare alături adevărul.

XIII. Așa dar nu suntem ateii; adorăm pe creatorul a tot (ce există), spunând, că celui (ce a fost) nelipsit de jertfe, de libațiuni și de parfumuri, li aducem, după cum am învățat, rugăciune și mulțumire prin cuvânt, laudându-l după putința (liecărui). Invățându-ne acest singur fel de cinstire, nu (-l slăvim) dând focului lucrurile pe care el însuși le-a făcut pentru hrana noastră, ci le punem la îndemână nouă înșine și celor lipsiți, 2) iar aceluia prin cuvânt să-i aducem omagii și imne de recunoștință: pentru că ne-a dat viață și pentru toate mijloacele (de conservare a) sănătății, pentru calitățile neamurilor și pentru schimbările sezonurilor, cerându-i iarăși nemurirea, pentru credința în el; — cine, fiind înțelept, nu va mărturisii (acestea)? 3. Vă vom arăta pe Invățătorul care ne-a făcut nouă acestea, pentru care (lucrări) s'a și născut, pe Iisus Christos cel răstignit sub Pilat din Pont, guvernator în Iudeea în timpul împăratului

Tiberiu, pe acest Fiul al lui Dumnezeu propoveduind și punându-l în al doilea loc (ἐν δευτέρᾳ χώρᾳ) și pe duhul profetic în al treilea rând (ἐν τρίτῃ τάξει), (pe care) cu Cuvântul împreună îl cinstim. 4) Aci ei fac să apară nebunia noastră, zicând, că dăm locul al doilea după Dumnezeu, — cel neschimbat, veșnic și creator al tuturor lucrurilor — unui om crucificat; (ei) ignorează misterul din acest fapt, de care, simțim un îndemn să vă apropiem, explicându-l.

XIV. Noi vă spunem de mai înainte să vă păziți, ca, demonii, arătați de noi, să nu vă înșele și să nu vă împiedice a găsi și a vă uni la cele spuse (de noi), [căci ei se luptă să aibă sclavi și servitori, și, când prin arătări în somn, când prin artilicii magice (caută) să-i subjuge pe toți, cari nu se sinchisesc de mântuirea lor; noi după ce am crezut în Cuvântul am renunțat la (cultul) lor, și ne unim prin fiul, singurului Dumnezeu nenăscut]; 2) Cei vechi cari se bucurau de destrăbălare, acum iubesc numai cumpătarea; iar cei ce se foloseau de magie, acum se consacră pe ei înșiși bunului și nenăscutului Dumnezeu; și cei ce iubiau mijloacele pentru procurarea banilor și domeniilor mai mult decât orice, acum ne punem în comun ceea ce avem și împărțim celor lipsiți.

(urmează)

Trad. de Diac. AL. N. CONST.

PLAN DE PREDICA SAU DE LECȚIE PRACTICĂ LA RELIGIE

INMULȚIREA PÂNILOR

1. *Pregătirea*: 1. Ființa noastră trupească are nevoie de hrană. Cea mai sățioasă și cea mai sănătoasă merinde este pâinea, pe care părinții o agonisesc cu trudă pentru copiii lor: „În loc de pâine cine-i va da oare piatră?” Mateiu VII, 9; Luca XI, 11;

2. Foamea este o lege atât de firească încât potolirea ei este îngăduită de Dumnezeu chiar cu riscul unui sacrilegiu: „David a mâncat pâinile punerii înainte”. Mateiu XII, 4; Marcu II 25-26 și Luca VI, 4 — fapt citat de Mântuitorul în fața acuzațiunii pe care fariseii o aduceau ucenicilor Săi; cari, trecând prin lanurile de grâu Sâmbăta, smulgeau spice ca să-și astâmpere foamea.

3. Omul profită de asemenea îngăduieli divine și pune tot centrul de gravitate al vieții creștinești în codrul de pâine — slăbiciune pe care Mântuitorul caută s'o înfrâneze și s'o lecuiască cu următoarea rețetă divină: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul, care

iese din gura lui Dumnezeu”. Mateiu, IV, 4 confruntă cu Deuteronomul VIII, 3.

4 Creștinul mai alunecă într-o greșală și mai mare și anume: deși el cere în fiecare zi «pâinea cea de toate zilele» din mâna milostivului Dumnezeu — Mateiu IX, 12 totuși o adastă prea numai din munca brațelor sale.

5. Pâinile puse de Dumnezeu între degetele omului se risipesc, în vreme ce pâinile puse de om între degetele lui Dumnezeu se înmulțesc și prisosesc:

II. *Anunțarea*: Inmulțirea Pânilor.

III. *Tratarea*: Se citește minunea din Sfânta Scriptură. Ion VI 1 — 15.

2. Mântuitorul obosit fiind, schimbă creasta muntelui din loc de odihnă pentru Sine în catedră de învățătură pentru sufletele gloatei de popor.

3. Poporul nu flămânzile ascultând cuvintele Domnului și-și uitase chiar de foame, de sete și de oboseală: „Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine

către Mine nu va flămânzi". Ion VI, 33, 35, 48, 58. „Cel care crede în mine nu va înseta niciodată" Ion VI 35.

4. Domnul nostru Iisus Hristos împarte pâinea cuvântului Său dumnezeesc întru început numai celor din neamul lui Israel până la convorbirea Sa cu femeea Samarineancă și cu femeea Canaaneancă: „Nu este bine a lua pâinea copiilor și a o arunca câinilor!" Mateiu XV, 26.

5. Mântuitorul expune poporul la oboseală, la foame și la sete pentru următoarele motive:

a) Ca să le încerce credința.

b) O biruință câștigată fără lupte n'are niciun preț.

6. Ucenicii se arată îngrijorați de starea fizică și mai ales de foamea mulțimii de popor și se lasă a fi stăpâniți de îndoiala de a nu-i putea satura numai cu cinci pâini și doi pești.

7. Mântuitorul saturează poporul și spulberă îndoiala ucenicilor Săi.

8. El poruncește ca poporul să stea pe iarbă, alături de lumea florilor și a ierburilor, care nu cârtește și nu bârfește niciodată tocmai ca să le întipărească mai bine în minte pronia divină: „Priviți crinii câmpului cum cresc: ei nu se osutesc, nici torc". Mateiu VI, 28; Luca XII, 27.

9. Mântuitorul și-a ridicat ochii la Ceruri, ca să ne arate nouă datoria de a ne închina oridecâteori ne așezăm la masa noastră bogată sau săracă, spre a ne feri de râvnire ca și de lăcomie: „Cu sațiul mâncării și cu beția și cu grijele lumii aceștia să nu se îngreueze inimile voastre". Luca XXI, 34.

10. Mântuitorul nu împarte pâinele poporului, ci le pune în mâna apostolilor, ca ei să le frângă și să le împartă și să-și vadă singuri vinovăția îndoielilor lor.

11. El poruncește să se adune sfărâmurile pentru următoarele motive:

a) Ca să nu se asvârle nimic dela mesele noastre,

stre, căci acestea ar constitui o gravă împietate.

b) Ca din sfărâmurile meselor noastre să se potolească foamea celor lipsiți: Luca XVI, 19-31.

12. Coșurile de sfărâmături au fost douăsprezece la număr și Mântuitorul a silit pe ucenici să le ducă în cetate pentru următoarele motive:

a) Coșurile de sfărâmături au fost douăsprezece la număr, fiindcă doisprezece au fost la număr ucenicii Domnului.

b) Au fost siliți să și le poarte singuri pe umeri ca tot atâtea coșuri de îndoeli ale lor.

IV. *Asociere*. 1. Adevărata „pâine a lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din Cer și dă viață lumii", nu cea dată de Moise: Ion VI, 32, 33.

2. Adevărata pâine este vie și-ți arvunește viață veșnică. Ion VI, 51.

3. Adevărata pâine este Trupul Domnului nostru Iisus Hristos: „Pâinea care Eu voi dau, corpul Meu este, pe care-l dau pentru viața lumii". Ion VI, 51.

4. Mâncați și beți la masa Mea întru Impărăția Mea. Luca XII, 30.

5. „Cel ce mănâncă împreună cu Mine pâine, a ridicat asupra Mea călcâiul său". Ion XIII, 18.

V. *Aplicare*: 1. „Pâinea cea de toate zilele dă-ne-o nouă **astăzi**". Mateiu, IX, 12.

2. Această pâine (Trupul lui Hristos) dă-ne-o Doamne **totdeauna**". Ion VI, 34.

3. „Rege știind Iisus că vor să-L facă, s'a dus iarăși în munte El singur", Ion VI, 15. Iisus nu este și nu vrea să fie rege pământesc, ci regele conștiințelor și sufletelor: „Iată regele tău vine la tine blând și șezând pre asină și pre mânz, fiul celei sub jug". Mateiu XXI, 5.

4. Un singur rege trebuie să aibă sufletul tău — Iisus Hristos: „Un domn, o credință și un botez" Efeseni IV, 5.

„Iată Regele vostru" Ion XIX, 14.

Pr. MARIN C. IONESCU
Biserica „Cuibu cu Barză"

CARTI NOUI

Scrierile Părinților Apostolici dimpreună cu Așezămintele și Conoanele Apostolice, traduse din original de Preotul *Ioan Mihălcescu*, profesor la Facultatea de Teologie din București, Decanul Facultății de Teologie din Chișinău, Economul *Matei Pâslaru*, licențiat în Teologie și parohul comunei Urzica, jud. Roman și Economul G. N. Nițu, licențiat în Teologie și paroh al bisericii Precista din orașul Roman, — Editura Facultății de Teologie din Chișinău, volumul I, 1927, 344 pagini, prețul 85 lei.

O lucrare a cărei aparițiune era așteptată și dorită de multă vreme. Operile sfinților scriitori din veacurile primare ale creștinismului sunt față de Sfânta Scriptură, ca temelie pusă de Dumnezeu, colonadele puternice pe cari se sprijină doctrina magnifică a ortodoxismului creștin. Ele deci trebuiesc cunoscute, cercetate și utilizate înainte de orice.

Până în prezent acest avantaj era rezervat numai celor puțini cari cunosc o limbă streină. Acuma începe să dispară acest gol și nădăjduim că va veni timpul când să avem în românește toate operele sfinților părinți.

Traducerea făcută de P. P. C. C. Părinți amintiți mai sus cuprinde scrierile părinților Apostolici: Sf. Barnaba, Sf. Clement Romanul, Sf. Policarp, Herma și Papia și formează volumul I din Colecția Teologică, pe care a început s'o editeze Facultatea de Teologie din Chișinău. E inutil s'o prezentăm cu prea multe cuvinte elogiase sau să repetăm îndemnul de a și-o procura orice preot, întrucât atât traducătorii cât și cuprinsul traducerii îndeplinesc toate condițiunile de a se impune dela sine atențiunii, în special, a preoților.

* * *

Conștiința creștină și războiul, traducere după

profesorul american Harry Em. Fosdick de Preotul Corneliu M. Grumăzescu, profesor la Seminarul Teologic din Galați și Referentul Cultural al Eparhiei Dunării de Jos, formatul cărților de școală, cu 24 pagini, costă 10 lei.

Cântăreții Stranei, Poezii, de Marin I. Predescu-București. Poezia religioasă la noi nu a fost cultivată de cât în treacăt și ocazional. Voalul acoperitor al frumuseților ei, atât de gustate la alte popoare, e încă intact. În timpul din urmă însă, constatăm cu bucurie că în jurul poeziei religioase au început a se îndreptă talente prefiase, o

încercând stăruitor scoaterea la iveală a comorilor ei dumnezeiești. D-l Marin I. Predescu, cântăreț bisericesc, să numără printre acești vrednici pionieri și ne-a dat un volum de poezii religioase intitulate „*Cântăreții stranei*”, în care cetitorul poate gusta cu adevărat momente de înălțare sufletească. Într'un număr viitor vom face o cercetare mai amănunțită a operii D-sale, îndemnând însă depe acum pe toți preoții și cântăreții s'o ceară autorului (str. Arcului 11-București) și s'o citească. Costă 40 lei.

REFERENT

MIȘCAREA MISIONARA

PROTOPOPIATUL VĂLENII DE MUNTE-PRAHOVA. — Membrii cercului pastoral „Valea Teleajenului” jud. Prahova fiind convocați în ședință anuală în comuna Măneciu Pământeni în ziua de 2 Februarie a. c. s'au întrunit dimineața la orele 8 în biserică cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” unde în fața unui foarte mare număr de credincioși au oficiat sf. Liturghie conduși de Păr. Președinte. Pentru a da și mai mare fast serviciului divin, a oficiat și ierodiaconul Serafim Popescu dela M-tirea Cheia. Răspunsurile au fost date de corul cântăreților printre care s'a evidențiat mult vocea d-nei și d-lui Nicolae Ionescu învățători locali. — Predica zilei a fost rostită de Păr. I. Costeanu-Homorăciu, care a lămurit însemnătatea zilei „Întâmpinarea Domnului.”

S'a oficiat un parastas pentru răposatul rege Ferdinand I și eroii din comună, morți în războiul pentru întregirea neamului. Memoria acestor mucenici ai neamului a fost glorificată de Pr. I. Moisescu-Măneciu Ungureni, care a stăruit mai mult asupra marilor călități ale Regelui defunct și asupra marilor acte săvârșite în timpul scurtei sale domnii. Terminând, Pr. Nic. Popescu-Ogretin, președintele cercului și parohul local, mulțumește credincioșilor că au venit în număr mare la sf. slujbă și-i invită pentru după masă la ședința publică la școală, apoi face apel la toate inimile creștine să ajute cu ce vor putea pe un sătean căruia i-a murit un bou de jug. Cuvintele Păr. Președinte au avut efect imediat că s'a colectat suma de 360 lei. Înmănați omului acesta cu lacrimi în ochi mulțumește, făcând închinăciuni pentru sănătatea preoților cari fac atâta bine lumii necăjite.

Ședința publică se deschide la orele trei în școala comunală cu rugăciunea „Împărate cereșe” cântat de membrii cercului și ascultată de asistență în picioare, după care Păr. președinte a ținut cuvântul de deschidere în care spune că aceste cercuri preoțești se țin prin comuni potrivit unei mari porunci dumnezeiești ce spune „Vremea este a face Domnului.” Spre a face Domnului slavă, oinște și poporului mântuire vin preoții să servească în sobor sf. Liturghie mareț înălțător ca cea de astăzi spre a deschua inimile și a desrobi sufletele de păcate prin sfaturi, predici și conferințe. Îndeamnă pe ascultători să primească sfaturile ce li se vor da, pe care să le împărtășească și celor ce din binecuvântate pricină n'au putut veni.

Preotul Gh. Iliescu-Isvoarele în cuvinte ușor de înțeles face o frumoasă expunere, a subiectului teologic „Opera mântuirii înfăptuită de Domnul nostru”. Iisus Christos și-a îndeplinit chemerea de Mântuitor la care era angajat prin făgăduința dată de Dumnezeu primilor oameni, reînviată de prooroci și de însuși Mântuitorul. Omului mântuit îi revine obligații pe care în partea II-a comparându-le cu ce-a făcut Dumnezeu pentru om, arată cât de departe suntem de a corespunde dorinții divine. În concluzie îndeamnă credincioșii a porni pe calea mântuirii, ușor de găsit ca una ce a fost bătută de atâția sf. Părinți, mucenici și cuvioși ai creștinătății, și a face fapte bune, singura comoară neperitoare ce are să mărturisească pentru noi în fața dreptului Judecător.

Urmează chinonul „Cât de mărit” cântat de preoții N. Popescu-Ogretin și Gh. Iliescu și d-na și d-nul Nic. Ionescu învățători locali, apoi imnul cântăreților cântat de corul cercului.

D-l Nicolae Ionescu învățător și cântăreț local după ce lămurește că ochiul lui Dumnezeu nu doarme și vede faptele noastre care le răsplătește sau pedepsește și că El face ca adevărul totdeauna să iasă la iveală, cetește nuvela, „Baciu” de I. Slavici.

Corul cântăreților întonează: Nădejdea mea este Tatăl. Cu adevărat mare este taina creștinătății. Deși programul nu se desfășurase în întregime, vremea fiind prea târzie Păr. președinte încheie ședința stăruind mai mult asupra conferinței Păr. Iliescu. Corul și întreaga asistență întonează rugăciunea Tatăl nostru. La plecare Păr. Iliescu secretarul cercului împarte gratuit asistenței 50 broșuri din biblioteca Institutului biblic, Ia și citește, și b-teca Neamț și 20 ico-nițe o. p. editate de Institutul biblic.

* * *

Activitatea cercurilor pastorale în Protopopiatul I. T. Măgurele jud. Telerman; în cursul lunii Decembrie 1927:

1) Cercul pastoral Băneasa a ținut ședință în ziua de 4 Decembrie în noua parohie Florica. Predica dela sfânta Liturghie cât și conferința din ședința publică au fost ținute de C. Pr. I. Popescu-Băneasa. În ședința publică după amiază a vorbit și C. Pr. Fl. Drăghici. S'a colectat pentru fondul Cercului suma de 104 lei.

2) Cercul pastoral Piatra a ținut ședință în paro-

hia Vânător. Predica zilei a fost rostită de C. Pr. T. Păunescu. În ședința publică a vorbit C. Pr. Victor Ulmeanul despre creștinul ca slujbaş, în fața unei numeroase asistențe. Pentru fondul cercului s'a colectat suma de 61 lei.

8) Cercul pastoral Bogdana a ținut ședință în parohia Pârlita, în zina de 11 Decembrie. În această parohie secta adventistă își are un sediu. Făcându-se vestirile cuvenite, creștinii au venit în număr mare la biserică. Cântăreții bisericești ai acestui cerc sunt organizați în cor. De aceea sf. Liturghie s'a săvârșit cu toată strălucirea. A predicat C. Pr. G. Marinescu despre sărbătoarea Duminicii. În urmă s'a distribuit, gratuit, creștinilor câte un calendar pe anul în curs. Ședința publică s'a ținut tot în biserică și a vorbit C. Pr. I. Tuinea despre răstăcirea adventistă, apoi C. Pr. C. Alexandrescu despre curățenia în gospodărie. Acțiunea Cercului a fost pe deplin satisfăcătoare.

În cursul lunii Noiembrie 1927 Cercurile pastorale din Protopopiatul I. T. Măgurele-Teleorman, au lucrat, potrivit itinerariului stabilit din vreme, ținându-se ședințe în următoarele parohii: 1) Fântânele, 2) Furșulești, 3) Cărligați, 4) Măgurele, 5) Râioasa și 6) Cărligați-Vodă Carol.

În afară de ședința ținută în Fântânele, unde atât la biserică cât și la școală, după amiază numărul creștinilor a fost foarte mic din cauza lipsei dela datorie a parohului local, în toate celelalte parohii lucrarea Cercurilor pastorale a fost încheiată cu frumoase rezultate. În ședințele intime s'au făcut recenzii asupra mai multor lucrări teologice. S'au distribuit cărți și broșuri și s'au colectat noi sume pentru fondul de propagandă al fiecărei Cero.

Activitatea cercurilor pastorale din Protoieria II. din jud. Teleorman în cursul lunii Ianuarie 1928:

1) CERCUL „SF. IOAN CHRISOSTOM“. — A ținut ședință în ziua de 29 Ianuarie în comuna Gârdești. Serviciul divin s'a oficiat în Sobor de P. C. Protopop împreună cu toți preoții Cercului. Predica s'a rostit de Pr. Botez Ionescu făcând explicarea Evangheliei zilei. În urmă s'a oficiat parastas pentru eroii din acea comună cu care ocazie P. C. Protoieru, în cuvinte bine alese, evocă memoria acestor eroi, cerând din partea tuturor pilde de jertfă și abnegație pentru urmașii lor rămași fără sprijin. Se observă în biserică mult popor și toate autoritățile comunale.

Ședința intimă s'a ținut în casa pr. paroh local, unde P. C. Protoieru a pus în discuție chestiuni privitoare la bunul mers al Cercului.

După masă la ora 2¹/₂ a avut loc ședința publică în localul școlii. Cel dintâiu a vorbit pr. Gh. D. Popescu despre Taina Sf. Maslu iar pr. I. Gădea despre „Biserică și Școală“.

În încheiere P. C. Protoieru insistă asupra însemnătății covârșitoare a Bisericii și Școlii dând numeroșului public sfaturi de un neprețuit folos, iar pe d-nii profesori îi îndeamnă pentru înjghebarea unui cor bisericesc. P. C. Protoieru cu această ocaziune a distribuit, în mod gratuit, câte va broșuri din lucrarea P. Cuv. Arhim. Criveanu „Puterea unui copil“.

Pentru fondul Cercului s'a colectat 100 lei.

2) CERCUL SCRIOAȘTEA. — În luna Ianuarie a ținut ședință în comuna Papa în ziua de 15 c. Sf. Liturghie s'a oficiat în sobor de preoții Cercului la care a asistat d-l Pretor al Plășii Roșiori, d-l Sub-revizor școlar, d-nii învățători, autoritățile Comunale și un mare număr de enoriași.

Predica s'a rostit de președintele Cercului Pr. N. Marinescu despre Evanghelia zilei. S'a oficiat apoi parastas pentru eroi cu o scurtă cuvântare de pr. C. Marinescu-Măldăeni. La ședința intimă ținută în casa parohului a vorbit pr. Gh. Buzescu despre „Adventism“.

Ședința publică s'a ținut la școală împreună cu a d-lor învățători din Cercul „Scrioaștea“. Cel dintâiu care vorbește e pâr. Emil Teodorescu despre „Mântuirea neamului omenesc“ după care au urmat câte va coruri executate de cântăreții și elevii școlii primare.

Din partea d-lor învățători a vorbit d-l Gheorghiu despre „Viața și Opera Regelui Ferdinand I.“. Seria cuvântărilor s'a încheiat de d-l Pretor al Plășii Roșiori D-l I. Fotescu, care în cuvinte măgulitoare laudă munca comună a preoților și învățătorilor pe care și d-sa o urmărește cu un viu interes.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 140 lei.

3) CERCUL „ROȘIORII DE VEDE“. — A ținut ședință în Roșiorii de Vede parohia „Sf. Ioan“ la 22 Ianuarie a. o. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile Sf. Liturghii s'au dat de corul Catedralei Sf. Teodor. A predicat pâr. C. Stoicescu despre Evanghelia zilei. În biserică asistă foarte multă lume din toate clasele societății. Cei prezenți au fost mult mișcați de slujba oficiată de preoți pentru eroii neamului însoțită fiind de cuvintele mult simțite al pr. T. Perețeanu.

La ora 3 p. m. s'a ținut ședință publică împreună cu a d-l învățători a cărei deschidere s'a făcut de d-l sub-revizor școlar I. Daneț. Conferința s'a ținut de pr. Paul Ionescu vorbind despre „Sudalme“ citind și pastorală I. P. Sf. Patriarh. Apoi a urmat recitări, coruri și alte reproducții școlare.

Pentru fondul Cercului s'au adunat 247 lei.

4) CERCUL „MERIȘANI“. — A ținut ședință la 15 Ianuarie în parohia Merișani.

Slujba s'a oficiat în sobor de preoții Cercului, iar răspunsurile Sf. Liturghii s'au dat de corul cântăreților. Predica s'a rostit de președintele Cercului pr. Gh. Gr. Ungurelu despre Evanghelia zilei (Cei zece leproși).

Ședința intimă s'a ținut în casa parohului unde pr. N. Const. Ciurari a dezvoltat subiectul: „Prin ce mijloace putem deveni buni mănuitori ai Sf. Scripturi.“

După masă s'a ținut ședința publică la școală. A vorbit pâr. Gh. Ungurelu despre „Impărăția lui D-zeu“ în asistența unui numeros public. Preoții au adus frumoase mulțumiri d-lui director al Școlii pentru prețiosul concurs ce le-au dat.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 163 lei.

5) „CERCUL STRÂMBENI.“ — A ținut ședință la 29 Ianuarie în parohia T. Calendaru II. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de 12 preoți care compun Cercul. A predicat pr. Eftimie Popescu despre Evanghelia zilei. La urmă s'a slujit de toți preoții paras-

tas pentru eroi în asistența unui numeros public, a Consiliului parohial și autorităților comunale.

Ședința intimă s'a ținut în biserică la care pâr. Președinte a făcut un rezumat al cărții pâr. Jerom. Nifon Criveanu „Puterea unui copil“ dată de P. C. Protopop.

După masă la ora 3 s'a deschis ședința publică în localul școlii cu executarea rugăciunii „Tatăl Nostru“ cântat de preoții și cântăreții Cercului, după care pâr. Președinte dă cuvântul pâr. Marin Radu care își dezvoltă subiectul despre: „Relele urmări ce le are omul fără știință de carte.“ După conferință s'au cântat imnuri religioase de cântăreți și d-nii învățători cu elevii. Conform programului pâr. Președinte tratează al doilea subiect despre „Ingrijirea vitelor“ La sfârșit s'au distribuit în mod gratuit diferite broșuri din fondul Cercului.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 106 lei.

6) CERCUL „BÂRLA.“ — A ținut ședință în ziua de 22 Ianuarie în parohia Bârla. Sf. Liturghie s'a oficiat în sobor de preoți iar răspunsurile s'au dat de corul cântăreților. Predica s'a rostit de pr. Gh. Voinescu-Malu despre Evanghelia zilei. La sfârșit s'a oficiat parastas pentru eroi.

Dela 11--12 s'a ținut ședință intimă în care pâr. Th. Dumitrescu a făcut recenzia broșurii: „Parastasele și rostul lor dogmatic.“

După masă a avut loc ședința publică în localul școlii. S'a cântat „Imnul Regal“ de elevi, învățători preoți și cântăreți, s'au recitat poezii de elevi, cu caracter moral, apoi pâr. M. Rădulescu își dezvoltă conferința vorbind despre „Fericirea III a“ din Predica de pe munte.

S'a jucat piesă „Lăcomia“ de elevii școlii și s'a recitat dialogul „Surdul n'aude dar o potrivește.“ Cum și diferite jocuri naționale,

Pr. I. Popescu președintele Cercului dezvoltă al II subiect, conform programului „Despre furtișag.“ Ședința aceasta a Cercului a fost variată și cu un succes desăvârșit pentru public. S'a colectat pentru fondul Cercului 125 lei.

MIȘCAREA IN CLER.

HIROTONII. — 1) Seminaristul Nicolae Voicescu hironit preot în ziua de 21 Dec. 1927 pe seama parohiei Slobozia-Trăznitu, Teleorman.

2. Sem. Florea Tărnăcop hirotonit în ziua de 26 Dec. 1927 pe seama parohiei Adămeștei, Teleorman.

3. Sem. Ioachim Ghica, hirotonit în ziua de 23 Ian. a. c. pe seama parohiei Sălcii, jud. Prahova.

4. Ioan Miloșu, seminarist, hirotonit în ziua de 24 Ian. a. c., pe seama parohiei Bărzești, jud. Muscel.

5. Albu Steroiu, seminarist, hirotonit pe ziua de 1 Febr. a. c. pe seama parohiei Flămânda, jud. Vlașca.

6. Burcescu Ilie, seminarist, hirotonit pe ziua de 11 Febr. a. c. pe seama parohiei Bujoru, jud. Vlașca.

7. Popescu Silvestru, seminarist, hirotonit în ziua de 25 Ian. a. c., pe seama parohiei Hăbeni, Dâmbovița.

DECESE. — 1. Pr. Ioan Georgescu dela parohia

Florești, Prahova, decedat în ziua de 8 Ianuarie a. c.

2. Pr. Vasile Popescu, supranumerar în parohia Stănești, jud. Vlașca, a decedat în ziua de 1 Ianuarie a. c.

3. Pr. Ioan Diaconescu dela parohia Diaconești, Dâmbovița, decedat în ziua de 1 Februarie a. c.

4. Pr. I. Mateescu, parohul bisericii Ioana. București, decedat în ziua de 15 Februarie a. c.

MIȘCAREA IN PERSONALUL INFERIOR BISERICESC. — 1. Cântărețul I. Const. Popescu, dela parohia Precupeții-Noi, circ. I. București decedat pe data de 4 Ianuarie 1928.

2. Dumitru Frone, se numește pe data de 1 Februarie 1928, cântăreț la biserica Sf. Voevozi din Capitală, în locul lui Gh. Barbu.

3. Gh. Andreescu, se numește pe 15 Ianuarie 1928 paracliser la biserica Sf. Ioan-Nou-Piață din Capitală, în locul lui Valeriu Marian, demisionat.

4. Gh. Gh. Popescu, se numește pe 1 Ianuarie 1928, cântăreț la parohia Antim din Capitală, în postul nou înființat.

5. Nicolae Manole, se numește, pe data de 1 Ianuarie 1928, paracliser la biserica Nicuț din C-Lung în locul lui Nicolae Avram, care a părăsit serviciul.

6. Petre M. Vasilescu se numește, pe data de Ianuarie 1928, paracliser la biserica Maica-Precista-Ploști, în locul lui Ilie D. Staicu, demisionat.

7. Valeriu Marian se transferă, pe data de 1 Ianuarie 1928, ca paracliser la biserica Bărbătescu-Vechiu din capitală, în locul femeii Ioana Niculescu, demisionată pe aceeași dată.

8. Gh. V. Burcă, Alex. F. Petre se numesc cântăreți II, pe data de 1 Ianuarie 1928, la biserica Sf. Elefterie din Capitală, în locul titularilor: Aurel Dumitrescu și G. I. Stoicescu, demisionați pe 1 Decembrie 1927.

9. Florea Stoichiță, cântăreț, în parohia Salcia-Teleorman, a decedat în ziua de 13 Ianuarie a. c.

10. Gheorghe T. Mincu, numit pe 1 Ianuarie a. c. cântăreț la parohia Magna-Prahova, în locul lui Alex. Gheorghiu, demisionat pe 1 August 1927.

11. Marin F. Manea, e numit cântăreț pe data de 4 Febr. a. c., la parohia Balta-Sărată-Teleorman, în locul vacant.

12. Valerian Stăionulescu se numește cântăreț pe 1 Febr. a. c., în parohia Sf. Adormire din Alexandria-Teleorman, în locul lui Petre Lăzărescu, demisionat.

13. M. Stoinescu, se numește cântăreț pe 1 Martie a. c., la parohia Lița-Teleorman, în locul lui Pascu Mogoș, demisionat pe 1 Februarie a. c.

14. Dumitru T. Popescu se numește cântăreț pe data de 1 Ianuarie, în parohia Vălcănești-Prahova, în locul lui Const. St. Lița, care s'a retras.

15. Gheorghe Hariton, se numește pe 1 Febr. a. c. dirijor provizoriu al corului bisericii Sf. Dumitru-Vergu din Capitală, în locul lui Adrian Petrovan, demisionat.

16. Teodor Totoloi se numește provizoriu pe ziua de 1 Febr. a. c., dirijor al corului de la biserica Albă-Postăvari din Capitală, în locul d-lui I. Istrătescu, demisionat.

CRONICA INTERNA

Legea Cultelor din nou e adusă pe tapet. Și de data aceasta sub forma precisă a unui proiect, care urmează să fie adus, cât de curând, în discuțiunea Corpurilor Legiuitoare. Ceeace produce mai mult neliniște, e faptul că acest proiect e ținut în taină. Nu e cunoscut decât de foarte puțini și anume de cei ce lucrează la întocmirea lui. O publicare a textului de proiect ar da naștere la discuțiuni mai obiective și deci la luminarea completă a unor puncte din el, prin contribuțiunea, poate mult mai competentă, a multor personalități de seamă. Preoțimea Ortodoxă urmărește cu vie atențiune — și face aceasta din datoria absolut dezinteresată față de marile probleme naționale ce se pun odată cu acest proiect. E dela sine înțeles că legiferarea punctului din proiect, prin care averile comunităților creștine să rămână unei confesiuni, chiar când ea nu mai e reprezentată prin niciun credincios, să rămână deci unor organizațiuni cu totul streine de neamul nostru, — constituie una dintre cele mai mari primejdii naționale. Tot asemenea nu e cazul nicidecum să fie încadrate în rândul confesiunilor legiferaute sectele, cari numără atât de puțini adepți și au o atitudine fățiș diametral protivnică ființei neamului nostru și idealurilor poporului românesc. Baptismul numără numai 35 000 adepți, celelalte secte și mai puțini. O cercetare amănunțită a acestor chestiuni e absolut necesară înainte de legiferare.

Asociația temeilor române Solidaritatea, filiala Târgoviște, ne trimite o dare de seamă din care rezultă că în cursul anului 1927 numita Asociație a dus o vie propagandă pentru educarea creștinească a tineretului școlar precum și a poporului în general și în bună înțelegere cu reprezentanții clerului din localitate a ținut o serie de conferințe religioase, după un program stabilit din vreme, iar doamnele preotese împreună cu doamnele membre ale Asociației au purtat „Discul Milei” prin biserici din care s’a realizat suma de 13.500 lei, în scop de ajutorare a săracilor (elevi sau studenți și copii săraci). Un număr de 50 copii au căpătat îmbrăcăminte și au fost ajutate și femeile văduve nevoiaș.

Ref. C.

Preotul *I. Petrescu Visarion* a fost numit superior al Capei române din Paris, înlocuind pe pr. D. Popescu Moșoaia, demisionat pe ziua de 1 Maiu a. c.

INSTALARE DE PROTOPOP. — În ziua de 10 Februarie, ziua Sf. Haralambie, a fost instalat în biserică cu acelaș nume din Ploești, care-și serba hramul, noul protopop al circ. I. Ploești, Pr. *Constantin M. Petre*. Instalarea a fost făcută de P. C. Consilier referent administrativ Eugen Bărbulescu, însoțit de referentul cultural al Arhiepiscopiei Pr. Manea Popescu.

De dimineață au început să vină din toate parohiile protopopiatului preoții și din oraș credin-

cioșii încât la ora 10 când a început Sf. slujbă, spațioasa biserică Sfântul Haralambie devenise neîncăpătoare.

Slujbă frumoasă s’a făcut de un sobor de preoți conduși de bătrânul și venerabilul paroh al Bis. Sf. Silvestru din București, Pr. Chiriack Bidoianu. Corul celor 40 preoți, ce au dat răspunsurile din altar, sub conducerea pr. Bărbulescu, a făcut cea mai frumoasă impresie în popor.

Este o constatare fericită făcută cu acest prilej, că cercurile pastorale au ridicat foarte mult prestigiul cultural al preotului.

La un moment dat lumea, pătrunsă de florii religiozității, se întreba cu mirare de unde a venit acest formidabil cor și o așa slujbă înălțătoare!

La sfârșitul sf. Liturghii după citirea unui Te-Deum, delegatul sf. Patriarhiei, în numele I. P. S. Patriarh dă citire decretului și gramatei de întărire în scaunul protopopiatului de Ploești a noului numit pe termen de 5 ani, Protopop Constantin Petre. În cuvinte alese, bine precizate, delegatul chiriarhal aduce binecuvântările înaltului nostru Stăpân Patriarhul Miron care deși coplesit de multele-i ocupații, în conducerea destinilor neamului, totuși poartă grijă cu aceeași râvnă neobosită ca totdeauna și de biserică, trimițând evlavioșilor Ploeșteni ca protopop un vrednic păstor în persoana celui numit. I se dau îndrumări noului șef bisericesc, reprezentant al Chiriarhului în capitala județului, asupra îndatoririlor sale de supravegheter și îndemnător al preoțimei la îndeplinirea sf. slujbe, a predicei, a actelor de caritate creștină, la executarea și aplicarea noiei legi de organizare bisericească.

Preoțimea răspunde în cor „Vrednic este”. D-l Prefect al județului *Mihăileanu* subliniază dragostea cu care autoritatea laică a îmbrățișat întreaga mișcare bisericească și bunele raporturi ce există între conducătorii laici și reprezentanții bisericii. Mai ales la județul Prahova, s’a dat cel mai mare sprijin material bisericii, ca treburile spirituale să poată progresa. Promite și pe viitor acelaș sprijin și depune la picioarele tronului patriarhal toată puterea sa de muncă a unui credincios fiu al bisericii.

Mai vorbește în numele preoților: Pr. Octav Zalomiteanu și Alex. Popescu, la cari apoi răspunde Părintele protopop, cu o prea frumoasă și cugetată cuvântare, pe care regretăm că nu o putem da în întregime aci.

Nădăjduim că noul ales, va fi știut să culeagă multe învățăminte dela pricepuții săi predecesori, Ene Dumitrescu și Ștefan Iordănescu, al căror colaborator a fost vreme îndelungată, și va ști să împace cu tact și blândețe, și voința stăpânului și buna sau reaua dispoziție a subalternilor săi frați preoți!

ALTĂ INSTALARE. — În aceeași zi, la biserică fruntașă Sf. Impărați din Ploești, s’a făcut instalarea pr. Aurel Popescu, un alt vrednic preot fost paroh la Sf. Haralambie, cu cel instalat pro-

topop. Două elemente admirabile, dar fiecare din ei căutând a întrece pe cellalt, de aceea n'au putut încăpea sub acelaș acoperământ, fiind prea mic pentru amândoi. De aceea cuminte lucru a făcut Chiriaria despărțindu-i spre mulțumirea întregii obști ploestene, care sta cu ochii ațintiți asupra lor, iar pe de altă parte să le deschidă la fiecare perspective mai largi de muncă și pe viitor.

Instalarea s'a făcut în fața delegaților Arhiepiscopiei de către părintele nou protopop, într-o atmosferă, încordată de dragoste a enoriașilor ambelor biserici, ce urmăreau cu viu interes fiecare mișcare și cuvânt al preoților lor, și s'a sfârșit cu o caldă mărturisire de împăcare și angajament la o muncă și mai încordată în viitor pe terenul bisericesc și a unuia și a altuia.

A urmat apoi o masă frățască unde frunțații orașului, la un loc cu preoțimea ploesteană, în sala școalei de menaj, au sărbătorit pe cei doi luptători, aducându-le bune meritate laude pentru activitatea desfășurată, pe care cea dintâi autoritatea bisericească le-a răsplătit-o. Ref. B.

—●—

Duminică, 12 Februarie a. c., în biserica parohială Sf. Treime-Găești, a fost hirotonit preot

tânărul Mihail Ionescu — noul paroh al respectivei biserici.

— Serviciul divin s'a oficiat de către P. S. S. Titu S. Târgovișteanu asistat de P. C. Protopopi Lazăr Georgescu și Ilie Cercel și mai mulți preoți

Desfășurarea serviciului s'a făcut cu atâta măreție, încât numeroșii credincioși — trei ore d'arândul, nu au simțit oboseala aglomerației, ce eră în biserică încă dela începutul serviciului divin.

Momente culminante de profundă emoțiune până la lacrimi au fost, când, în fața creștinilor, P. S. Sa a pronunțat: „*Vrednic este*“, după care corul clericilor a repetat cântarea Stihului „*Vrednic este*“. La fine cuvântul spus cu autoritate și cu convingere de P. S. Sa a mișcat adânc pe cei prezenți, fiecare coborându-se în forul conștiinței spre a și-o cerceta și aș imputa căile greșite; pline de înțelepciune au fost sfaturile date tânărului paroh. Serviciul s'a terminat cu cuvântul noului hirotonit, care în fața Altarului și a enoriașilor săi, vădit emoționat, a promis a fi „*păstorul cel bun, care sufletul său își pune pentru oi*“ — cerând sprijinul tuturor.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul căminului cultural — Dragodana.

ASISTENT

C R O N I C A E X T E R N A

Știri venite dela Ierusalim spun, că Latinii și Armenii au făcut mari eforturi, ca guvernul englez să le îngăduiască să ia și ei parte la rezidirea turnului marelui biserici a Învierii care din pricină că suferise avarii mari de pe urma cutremurului din vara anului trecut, a fost dărâmat tot și acum se rezidește. Lucrarea aceasta a luat o asupră-și guvernul Englez în comptul Patriarhiei și comunității grecești căreia singură i s'a recunoscut dreptul de proprietate și rezidire a turnului monumentalei biserici. Neisbutind în pretențiile lor, Latinii și Armenii au cerut ca să restaureze și ei anumite părți ale Bisericii Învierii pe care îndeosebi le revindcă de la greci. Guvernul Englez a îngăduit Latinilor, ca să restaureze partea Golgotei, în care slujesc ei, paradosind-o cu plăci (de marmoră) și să repare scara care duce la Paraclisul aflării sfintei cruci; iar Armenilor li s'a îngăduit ca să ia parte și ei la înnoirea acestei scări. Comunitatea grecească a protestat cu îndârjire, că guvernul englez a dat o ast-fel de învoire fără ca să ceară consimțământul lor.

— La tribunalul din Atena se judecă procesul agresiunii săvârșită în luna Mai trecut, împotriva I. P. S. Mitropolit Hrisostom al Atenei. Agresiunea s'a săvârșit într-o biserică din Pireu de către un exponent al susținătorilor vechiului calendar din Grecia, tocmai în momentul când I. P. S. Sa se pregătea să înceapă sf. Liturghie. După amănunțimile cu care se descrie desbaterile procesul pare a pasiona lumea. I. P. S. Mitropolit Hrisostom a trimis tribunalului o declarație, scrisă prin care spune că iartă pe făptuitori,

roagă însă ca să se ia măsuri ca pe viitor să nu se mai întâmple ast-fel de scandaluri. Ca autor moral al acestei agresiuni, I. P. S. Sa arată pe un călugăr din Sf. Munte cu numele Arsenie Cotea de origină român. Se zice că acesta ar fi tipărit și împărțit niște foi volante prin care ațâța populația împotriva înaltului Ierarh. Se specifică însă că lucrul acesta nu putea fi făcut fără intervenția și ajutorul unui grec, de oarece călugărul nu știea grecește așa ca să poată singur alcătui și tipări acea foaie.

Călugărul Arsenie Cotea este acelaș care în anul 1924 a tipărit cartea intitulată: „*Boldurile sf. noastre Bisericii Ortodoxe*“, care a fost confiscată de poliția din Iași, iar autorul ei pus la închisoare, de unde mai pe urmă a fost expulsat fără posibilitate de a se mai întoarce în țară. Din sf. Munte este de asemenea expulzat și șade ascuns în Atena. El este născut în satul Vărsătura din jud. Putna unde are frați și surori.

— Recunoașterea Prea Fericitului Papă și Patriarh al Alexandriei D. D. Meletie de către guvernul Egiptean s'a făcut abia în luna Decembrie anul trecut, după un an și mai bine de tratative. Intre alte condițiuni care i s'au pus, a fost și cea a creerii unui scaun episcopul pentru Sirieni. Pentru motive canonice, Patriarhul s'a opus la început propunând pentru satisfacerea Sirienilor un Episcop de neam sirian ca ajutor al său într-o cânt 80% din totalul Sirienilor de sub jurisdicția scaunului său Patriarhal se află, în Eparhia sa proprie. Sirienii însă nu s'au mulțumit cu aceasta și în cele din urmă Patriarhul a trebuit să cedeze, instituind pentru Sirieni un

Mitropolit al tronului său cu jurisdicțiune asupra tuturor Sirienilor din Africa. Titlul și reședința acestui Mitropolit este Axomis. Alegerea lui este un drept exclusiv al Patriarhului și Sinodului său.

Alegerea și hirotonia Mitropolitului Axomei s'a și făcut în peesoana unui foarte distins cleric, cu numele Nicolae din Nazaret.

(Revista Eclisia)

Arhim. FILARET IOCU

— Secretariatul General al Ligii Națiunilor a primit dela două mănăstiri rusești din Muntele Athos o plângere prin care aceștia protestează împotriva atitudinii pe care guvernul elen o are față de ei. Călugării se plâng ca, protivnic stipulațiunilor tratatului dela Lausanne, i-a expropriat fără nici o despăgubire de proprietățile lor agricole, lăsându-i fără mijloace de trai. Ei fac arătare că și călugării greci au fost expropriați, dar contra unei despăgubiri.

Potrivit obiceiului admis, secretariatul general a transmis guvernului elen petițiunea invitându-l să prezinte observațiunile sale.

II.

— Fostul nunțiu papal la noi Mgr. Marrmaggi, care a fost nevoit să părăsească țara din cauza atitudinii sale provocatoare și apoi, de asemenea, a trebuit să părăsească și Praga în 1925, tot din aceeași pricină, este, acum, numit nunțiu la Varșovia.

Mai rar un diplomat să facă atâtea greșeli câte a făcut acesta și totuși să continue a fi trimis mai departe să reprezinte o nunțiatură. Despre diplomații Vaticanului merge vestea c'ar fi foarte dibaci. Cum se face că Mgr. Marrmaggi pe unde se duce, e nevoit să plece cu nepusa în masă.

Din Praga a plecat într-o asemenea condițiune, în 6 Iulie 1925, încât, azi, când e numit nunțiu la Varșovia, și trebuind să meargă la Praga să-și prezinte scrisorile de chemare, statul Cehoslovac a lăsat Vaticanului să înțeleagă că *asemenea formalitate e inutilă*. Ceiace în limbaj obicinuit s'ar traduce, cu un categoric refuz de a sta de vorbă cu asemenea diplomat.

— Joseph de Maistre, „notre Joseph de Maistre“, cum li place catolicilor francezi să-l numească, a fost *franc-maçon*. Într-o lucrare de curând apărută, scrisă de Paul Vulliand, ni se spune cum a intrat Joseph de Maistre în franc-maçonerie în 1778, și tribulațiunile lui în acest ipostas, puțin cunoscut până azi.

— Duminică 12 Februarie a avut loc la Roma inaugurarea unui Institut pontifical de arheologie sacră.

— După statisticile catolice, în lume sunt 304 milioane de catolici, cu 1066 eparhii de rit latin și 92 eparhii de rit oriental. Țările de misiune sunt împărțite în 218 vicariate apostolice și 88 prefecturi apostolice. În toată lumea numără 312.000 de preoți, dintre care 200324 numai în Europa.

Tot după aceste statistici numărul creștinilor orientali ar fi de 157 milioane, al protestanților 212 milioane, al evreilor 15 milioane, al mahomedanilor 227 milioane, al brahmano-hindușilor 212 milioane, budiștilor 120 milioane și al fețișilor 650 milioane.

Misiunile catolice ar fi convertit la creștinism 12 milioane de păgâni și 12712 preoți lucrează în misiuni.

— În toate țările protestante, catolicismul e în plină creștere. Omul religios modern are mai multă sete de mister și mai multă înțelegere pentru manifestările exterioare ale sentimentului religios, pe care nu le găsește în protestantism. De aceea nu este surprinzător să constatăm și în *Danemarca* o creștere a catolicismului.

În 1901, la o populație de 2.588.000 locuitori, în Danemarca, se numărau 5373 catolici. În 1926, la o populație de 3.289.195 locuitori se numără 22.000 catolici. Aceasta însemnează că din 1901 până în 1926 catolicismul a crescut dela 2 la mie la 6½ la mie.

— La 10 Decembrie 1927 la Vatican s'a făcut oficial schimbul de ratificare a Concordatului cu statul lituanian. Concordatul acesta cuprinde 27 articole, și în mare parte e calchiat pe Concordatul polonez din 10 Februarie 1925 și e redactat în limba franceză.

Lituania cu capitala Kovno reprezintă o întindere de 52.810 km. pătrați cu o populațiune de 2.404.000 locuitori. Din punct de vedere național, populația cuprinde 70% letoni, 12% evrei, 8% polonezi, 7% ruși și ruteni. Din punct de vedere religios cuprinde 75% catolici de rit latin și unit, 13% mozaici, 8% ortodoxi și 4% protestanți. Concordatul cuprinde atât pe catolici puri cât și pe uniți.

Articolele pactului concordatar se raportează succesiv la organizarea cultului și a clerului, regimul învățământului în raport cu religia și la statutul juridic al bunurilor bisericesti.

Pactul stipulează (art. 9) o perfectă concordanță între granițele statului lituanian și între episcopiile catolice, astfel, încât, nici o fracțiune a statului să nu cadă în jurisdicțiunea unui episcop din afară.

Papa are dreptul exclusiv să aleagă pe episcopi (art. 11). Totuși, orice numire va fi în prealabil comunicată președintelui republicei, spre a-și da asentimentul.

Episcopii sunt datori să depună jurământ de credință statului lituan și autorităților sale constituite (art. 12).

Orice persoană care va fi numită în slujbele eclesiastice, numele ei va trebui să fie comunicat autorităților statului și în nici o funcțiune nu se va putea numi persoane de supușenie streină.

Statul se obligă să ajute Biserica în executarea deciziunilor și hotărârilor sale, când e vorba de a executa o sentință împotriva unui cleric exclus și de perceperea taxelor eclesiastice (articolul 4).

Călugării, elevii din seminarii și novicii cum

și preoții sunt scutiți de serviciul militar și de mobilizare în caz de război (art. 5).

Învățământ religios și educațiunea morală este obligatorie în școlile publice și sub controlul Bisericii (art. 13). Iar școlile confesionale catolice au libertate să funcționeze și să confere grade și diplome recunoscute de stat.

Acele de născuți și cununați făcute de pirohie (art. 15) au deplin drept toate efectele civile, ca acte recunoscute de lege.

Delictele penale prevăzute de legile statului săvârșit de clerici și de călugări se vor judeca de un tribunal mixt din judecători laici și clerici (art. 20).

Statul se obligă să asigure plată episcopilor, clerului parohial și corpului profesoral al seminariilor bisericești, cu pensii de retragere pentru bătrânețe sau invaliditate (art. 23 și 24).

După art. 16 bisericile și o categorie mare de edificii bisericești și ale congregațiilor sunt scutite de orice impozit.

Se menține (art. 19) dreptul de patronat al Statului și al particulelor.

Față de câte concordate sunt cunoscute până azi, pactul cu Lituania introduce (art. 25) o nouă remarcabilă și necunoscută până acum: „Statul va acorda deplină libertate de organizare și de funcționare asociațiilor ce urmăresc scopuri principal religioase, făcând parte din *Acțiunea catolică*, și, ca atare, depinzând de autoritatea Ordinariatului” (episcopului).

Concordatul cu Lituania e un remarcabil exemplar de abdicare a statului în favoarea Vaticanului. În deosebi art. 25 pune papalitatea în poziție de a se constitui stat în stat. Căci sub această formulă se ascunde un partid politic, anexat și la ordinele Bisericii. Papa Piu al XI urmărește cu persistență crearea acestui partid politic în toate statele, pe care să-l facă instrumentul său de dominațiune în lume. Conflictul și punerea la index a *Acțiunii Franceze* nu a avut loc decât în ziua când în Franța s'a constituit, sub președinția generalului Castelnau, grupul politic numit *Acțiunea catolică*. În Germania, Constituția dela Weimar, în privința religiei, e sistematic anulată de Centrul Catolic.

Desigur că oricât de supuși fii duhovnicești ai Papei vor fi fiind letoni, totuși trebuie să nu pierdem din vedere momentul când a fost încheiat Concordatul.

El a fost negociat și încheiat, în 27 Septembrie 1927, adică în preajma sesiunii Consiliului Ligei Națiunilor, în fața căruia a venit acut conflictul dintre Polonia și Lituania. Între Polonia și Lituania de mai multă vreme există un conflict care a dus până la raporturi încordate. O telegramă din 22 Februarie vorbea chiar de un conflict armat la granițe. Cei cari nu au dreptate sunt letonii. Lor, deci, le trebuia puțină atmosferă favorabilă. Vaticanul a înțeles strimtnarea în care se află Letonia, a prins momentul au încheiat adică i-a dictat Concordatul analizat mai sus. Nu e de mirare deci, dacă obiecțiunile și proteste se ridică, în toată lumea po-triva Concordatului ca pact internațional. Ce mutuală alianță — că doar acesta este rostul

unui tratat internațional cu caracter politic — poate să fie între stat organizat modern cu tot aparatul necesar și între Vatican care realmente nu reprezintă nimic? În cazurile date Statul care încheie concordat, mai ales acelea unde catolicii constituiesc o înfrimă minoritate cum ar fi la noi d'opildă, dau totul, iar în schimb nu primesc nimic. Dar omul care se înecă se prinde și de sabla goală, zice cronicarul. Și în Letonia cam ar fi cazul, fiindcă prin greșelile politice în care perzistă a îndipus toată lumea, iar în spate stă ursul sovietic gata să o ucidă. Ii trebuia și ei un aliat. Chiar și l-a găsit...

— Ochii dulci ai Vaticanului țin atât cât are interes de cineva, de îndată ce nu mai are interes îl uită ca și când n'ar fi decând lumea. Așa a pățit și bătrânul lord Halifax.

După război și îndeosebi după celebrul manifest dela *Lawbeth Palace* din 1918 pentru unirea religioasă, ochii anglicanilor erau atinți mai ales spre Bisericile ortodoxe. Tratatul mai vechi duse cu biserica ortodoxă rusă, cunoașterea mai apropiată a Bisericilor și doctrinei ortodoxe facilitate de marile deplasări de oameni în timpul războiului, posibilitatea pentru anglicani de a se întoarce la tradițiunea apostolică fără a renunța la independența lor religioasă căpătată prin reformă, împinsese pe mulți dintre anglicani spre o apropiere de ortodoci. Ne sunt proaspete declarațiunile făcute de Dr. Gore în numele a multor clerici în fața conferinței panortodoxe din Mai 1923 dela Constantinopol.

Toate aceste năzuințe însă au fost la un moment dat deturnate și îndreptate spre Roma de lordul Halifax. El, în unire cu abatele Portal și supt protecția marelui cardinal Mercier, primatul Belgiei, au izbutit, la un moment dat, să facă pe anglicani să creadă, că o unire cu Roma ar fi și posibilă și preferabilă. Și de unde până aci anglicanii priveau spre orient, și-au înturnat ochii spre Roma.

La Malines, în Belgia, s'au angajat convorbiri de unire. Papalitatea le încurajă, iar arhiepiscopul de Canterbury trimetea delegați oficiali. Lordul Halifax era sufletul acțiunii și persoana grata a Vaticanului.

Dar, moare cardinalul Mercier, moare și abatele Portal. Lordul Halifax merge la Roma să supună Papii protocoalele încheiate și să organizeze continuarea deliberărilor eventual cu cardinalul Van Roey. Vaticanul primește rău pe lord Halifax. Pe Papa îl întâlnește numai în treacăt și întâmplător. De continuarea conversațiilor nici nu mai e vorba. De ce? fiindcă din desbaterile făcute în jurul revizuirii cărței de rugăciuni în Anglia, Papalitatea a înțeles că e greu de curbat sub papucul său trufia engleză.

De acum celebrul, marele, inimosul adevăratul creștin, care era pentru Catolicism lordul Halifax, nu mai e de cât o simplă persoană particulară. *Observatore Romano* declară conversațiile dela Malines „drept un lucru intervenit între persoane particulare fără nici un mandat”.

Lordul Halifax, exasperat probabil de duplicitatea romană, publică la Oxford protocoalele con-

versațiunilor dela Malines în plină criză a desbaterilor revizuirii *Prayer-book-ului*. Publicarea a stârnit urtună și la anglicani și la catolici. Catolicii nu voiau publicarea, iar acum după ce s'au publicat, Vaticanul tăgăduiește orice însemnătate conversațiunilor dela Malines, interzice reluarea lor și... *dezavuează eforturile depuse de cardinalul Mercier, ilustrul primat al Belgiei*

După ce utilizează și uzează pe cineva, Vaticanul îl și abandonează. Lordul Halifax a făcut

această experiență, dar a făcut-o și un român: Dr. Vasile Goldiș.

Apostolul și-a asigurat colaborarea, pentru cronica externă privitoare la știrile din Bisericele ortodoxe de limbă greacă, a P. C. Arhim. Filaret Jocu, iar pentru cele din Bisericele ortodoxe de limbă slavă pe a P. C. Pr. Stelian Iliescu, parohul bisericii românești din Sofia.

CRONICAR.

ȘTIRI MARI

Societatea Clerului «Ajutorul» a organizat următoarele conferințe:

9 Februarie. P. S. Tit Târgovișteanu, Arta în serviciul altarului. — 23 Februarie. Pr. T. Chiricuță, Rolul cultural al Bisericii Ortodoxe Române. — 8 Martie. Pr. P. Vințilescu, Preotul ca slujitor în altarul bisericii. — 22 Martie. Arhim. I. Scriban, Atitudinea preotului față de capital și bunurile materiale. — 5 Aprilie. Pr. Gr. Pișculescu, Preotul și intelectualii. — 26 Aprilie. Pr. P. Partenie, Rolul preotului în asistența socială. — 3 Mai. Pr. Manea Popescu, Rolul social al preotului, întemeiat pe Sf. Scriptură. — 17 Mai. Pr. I. Mihălcescu, Rolul social al preotului la Romano-Catolici și Protestanți. Teologia lor.

P. S. Vicar Titu Târgovișteanu și C. Pr. Toma Chiricuță și-au ținut conferințele în fața a numeroși preoți și cu rezultate excelente.

Din Protopopiatul Circ. III. Jud. Prahova. — Locuitorii V. Banu, Ion M. Anghel și St. Olaru din Comuna Călugăreni în baza raportului C. Pr. St. Popescu au fost decorați de Minister cu Medalia Bărbăție și Credință Cl. II pentru că la îndemnul nunitului preot, cu pericolul vieții, au salvat o parte din avutul locuitorului Grigorie Pușcașu, a cărui gospodărie a fost distrusă de incendiu.

Harnicul preot Stelian Tomescu dela parohia Fulga de Jos, care în cursul anului 1927 a ținut cele mai multe și mai răușite șezători religioase, a avut, cu cetirea pastorală I. P. S. Patriarh „Despre înjurături”, la una din șezători, un succes admirabil, cei prezenți hotărând a se lăsa de urâtul obicei de a înjura.

În parohia Albești-Mur, „Fondul-Milei”, înființat dela început, și-a dat primele roade. Toți nevoiașii satului, cari au reflectat la câte un ajutor din acest fond au fost chemați acasă la parohul lor V. Pop, și au fost ajutați. Însemnătatea fondului milei a intrat în conștiința poporului, care contribuie bucuros în toate Duminicile la discul ce se poartă în acest scop. Creștinismul astfel practicat leagă mult lumea de biserică, care din zi ce merge e tot mai iubită.

Bătrânul păstor al parohiei Conduratu, Preotul Gh. Jalbă în anul trecut a reparat biserica satului din buzunarul propriu, cheltuind suma de 25.000. lei.

Vrednicia preotului N. Z. Ionescu din Gornetu Cricov, care anul trecut a fost decorat cu „Răspalta Muncii pentru Biserică” Cl. I, se manifestează din nou. Adunarea parohială întrunită la 15 Ianuarie a. c. sub președenția Sf. Sale a decis construirea unui nou locaș de biserică, pentru care poporul, păstorit așa cum trebuie, a votat o dare de cult, în acest scop, în suma de lei 1.235.000.

La 29 Ianuarie a. c. s'a ținut cerc pastoral în parohia „Valea Nicovani”. Sf. Liturghie a fost oficiată de un sobor de 5 preoți, în frunte cu P. C. Protopop Vicențiu Pop.

A predicat Pr. N. Antonescu despre „Mântuirea prin Iisus Christos”.

Pildele rostite de predicator ne-a făcut să înregistrăm la dânsul un progres în predicarea cuvântului dumnezeesc.

După Liturghie s'a oficiat un parastas pentru eroi și pentru Regele Ferdinand. A cuvântat P. C. Protopop V. Pop care glorificând pe cei dispăruți a arătat că cunoștința ne-o putem arăta faptic față de ei prin trei virtuți: muncă, moralitate și patriotism, iubindu-ne biserica, neamul și glia părintească.

La ora 3 p. m. s'a ținut în școală, ședință publică, care s'a deschis prin trugăciunea „Tatăl Nostru” cântat de preoți și cân. areți. După o scurtă cuvântare introductivă, ținută de Pr. Al. Popescu, a conferențiat, bine și conștient, pregătit, ca de obicei, Pr. Gh. Barescu despre întâiul articol al Crezului.

Au urmat câteva recitări de poezii spuse de elevii școalei, după care a conferențiat P. C. Protopop V. Pop „Despre secta Adventistă și ericoul sectelor”. Subiectul a fost ales în vedere că această parohie este contaminată de Adventism. Sectarismul a fost rușinat prin punerea în evidență a însemnătății bisericii art. pentru neamul neamul nostru precum și prin grija cu adevărat părintească, ce aceasta o poartă fiecărui individ dela leagăn până la mormânt.

Sentimentelor de alipire față de credința strămoșască, trezite de conferențiar, le-a dat expresie învățătorul I. Gheorghescu, care a făgăduit a lucra, împreună cu ceilalți factori ai comunei, la readucerea celor rătăciți la sânul bisericii mame.

La stârșitul ședinței P. C. Protopop a împărțit

gratuit mai multe reviste religioase și cărțile de rugăciuni dăruite de I. P. S. Patriarh.

— În ziua de 2 Februarie a. c. (Întâmpinarea Domnului) s'a inaugurat noua casă parohială din Valea Călugărească. E o casă frumoasă, solidă și încăpătoare, clădită lângă biserica parohială, cu ajutoare dela Minister, Județ și locuitori. Actul sfințirii s'a făcut prin P. C. Protopop Vicențin Pop asistat de preoții N. Antonescu, Al. Popescu și Z. Corja, în fața unui foarte numeros public, în frunte cu autoritățile comunale și în prezența D-lui Prefect I. Mihăileanu și a D-lui pretor Gh. Popescu-Ciorani.

Au ținut cuvântări P. C. Protopop V. Pop aducând mulțumiri în numele I. P. S. Patriarh, inițiatorilor și contribuitorilor; D-l I. Chiulescu, învățător, aducând laude inițiatorului Inginer Z. Cristodorescu; Preolul local N. Antonescu face o dare de seamă de mersul lucrării; D-l Inginer inspector S. Cristodorescu crată că meritul e al celor cari l-au ascultat. Cel din urmă vorbește D-l Prefect Mihăileanu, care, promite că va sprijini cu căldură orice lucrare de progres obștesc.

S'a servit apoi o masă tuturor celor prezenți de către C. Paroh local Nic. Antonescu, în vreme ce vrednicul și neobositul Casier al Comitetului de Construcție D-l Iosif, a citit numele tuturor contribuitorilor și sumele donate.

— *Dela „Asociația Generală a Preoteselor Române”.* — În ziua de 20 Oct. 1927 a luat ființă „Asociația generală a preoteselor române” procedându-se la toate formele cerute de această împrejurare. S'a admis programul propus de comitetul de inițiativă care lucra încă de doi ani și s'a formulat următorul:

Act constituitiv.

Preotesele subscrise, adunate în Capitala țării cu ocazia congresului preotesc din 19 Oct. 1927. întrunindu-ne în sala clerului „Ajutorul” am luat în discuție următoarele chestiuni: 1. Dacă este bine să ne cunoaștem? 2. Dacă trebuie să ne conportăm în biserică ca cele dintâiu exemplare de creștinism formate de preot? 3. Dacă din unirea noastră ar putea eși ajutoare pentru văduvele și orfanii de preot?

În unanimitate am înțeles că este timpul ca fiecare preoteasă să se ostenească a dovedi enoriașilor, prin purtarea ei, că biserica ortodoxă are o morală superioară care duce la mulțumirea atât de dorită de orice muritor!

Am înțeles că biserica căreia slujim ne recomandă mila creștină și îndată ne-am gândit la ajutorul ce-ar rezulta din unirea noastră pentru văduvele și orfanii lipsiți de tatăl care jertfându-și idealul pe altarul Domnului nu a putut să le asigure un traiu pământesc.

Am înțeles că nu putem face nici o mișcare dacă dragostea nu ne unește, dacă sufletul nostru nu este aproape de Mântuitorul.

În consecință am hotărât a forma „Asociația generală a preoteselor române” a căreia activitate se va desfășura sub trei puncte de vedere: 1. De-

săvârșirea pregătirii D-nelor preotese din punct de vedere religios ortodox. 2. Înfăptuirea învățurii evanghelice propovăduită de preot, lucrând alături de St. Sa. 3. Devotarea preotesei la organizarea și conducerea operilor de asistență pentru familia clerului.

În cadrul acestor trei puncte se vor formula statutele asociației și am ales următorul consiliu de administrație: Președintă: D-na E. Popescu (Boțeanu). Vice-Președinte: D-nele Marin Ionescu (Cuiabu cu Barză) și Nela Bărbulescu (Silvestru). Casieră: D-na Crețu. Membre: D-nele Gibescu, Provian, Negulescu, Georgescu (Dulgheri), Georgescu (Slobozia), Leontescu, Popescu Anișoara, Mușțeanu (Căramidari), Hadarag, Brănișteanu-Târgoviște, Proca-C-Lung, Ștefănescu-Vălenii de Munte, Simionescu-Pietroșița, Tomescu Țigănești-Muscel, Voinescu-Călinești. Secretară: D-na Ec. Șerpoianu. Cenzore: D-nele Vintilescu, Comana, Dinescu. Supleante: D-nele Th. Georgescu (Olteni), Zugrăvescu, Irina Teodorescu, Subscrise: 55 membre.

Pentru ca fiecare membră din Asociație să-și știe lucrul său pentru o sigură reușită a lucrului început, am adoptat sistemul comitetelor de specialitate. De ex.: Pentru nevoile imediate și mai ales pentru îndeplinirea programului din anul acesta am format următoarele comitete:

1. *Comitetul cultural religios*, care se va ocupa cu formularea și îndeplinirea unui program pentru „Desăvârșirea preotesei din punct de vedere religios ortodox”.

2. *Comitetul bazarului*, care se va ocupa cu formarea și administrarea unui magazin, unde fiecare preoteasă și în deosebi cele văduve, să-și expună pentru vânzare, lucruri de domeniu industriei casnice, putând astfel să-și câștige mai abundent existența lor și a copiilor lor.

3. *Comitetul coloniilor și al ajutoarelor pentru orfanii de preoții*, care se va ocupa cu îndulcirea vieții celor micuți, cari sufăr din cauza lipsei tatălui lor.

4. *Comitetul pentru răspândirea ideii de asociație a preoteselor*, care se va ocupa cu formularea mijloacelor prin care să se facă o reală apropiere între cele ce sunt chemate de a fi exemplare de iubire creștinească.

5. *Comitetul financiar*, care se va ocupa cu administrarea diferitelor sume. După nevoi se pot forma și alte comitete, cari nu sunt altceva decât o grupare de mai multe preotese, hotărâte să-și pună fiecare gândul și munca la contribuție, pentru a realiza un gând bun pentru binele Asociației. Aceste comitete de lucru se pot forma și în alte orașe sau sate, dacă se simte nevoie și dacă sunt mai multe preotese unite în gândul de a se iubi și a lucra împreună.

— Pentru a traduce în fapte punctul al II-lea din program, adică „Înfăptuirea învățăturilor evanghelice propovăduită de preot, preoteasa lucrând alături de preot”, mai multe preotese au format câte un comitet de D-ne enoriașe și într-o zi pe săptămână se întrunesc ca să lucreze pentru să-

racii din parohie, să învețe cântări religioase și să asculte explicarea evangheliei și a obiceiurilor creștinești.

— In vederea „desăvârșirii pregătirii D-nelor preotese din punct de vedere religios ortodox“, în fiecare Joi orele 4 p. m. la sala clerului „Ajutorul“ se întrunesc D-nele preotese din Capitală ca să asculte o conferință religioasă, să învețe cântările bisericii și să lucreze pentru orfanii de preot. D-nele preotese din provincie, cari vin în București și doresc să le vadă la lucru, sunt bucuroși primite și chiar dorite a se face o apropiere și o comunicare între dânsule.

— Intrucât fiecare membră care s'a înscris în Asociație, a cerut lămuriri asupra programului de lucru, el s'a tipărit în mai multe exemplare, întovărășit de o amănunțită explicare; D-nele preotese cari doresc să-l cerceteze, pot să-l ceară printr'o scrisoare la sediul: Sala Clerului „Ajutorul“, Bulevardul Carol 55 București.

— Cu ocazia Sf. Sărbători ale Crăciunului au împărțit și noi câteceva la văduvele și orfanii de preot, pe care i-am avut în jurul nostru. Cum erau la începutul lucrului nostru și fonduri nu aveam, ne-am socotit astfel: să lucrăm în fiecare Joi și lucrul nostru să-l vindem în folosul săracilor noștri! Astfel în ziua de 20 Decembrie am avut desfacerea micului nostru bazar și din suma rezultată am îmbrăcat mai mulți orfani. Prin Păr. Scriban am dobândit suma de 10.000 lei cu care s'a ajutat preotese văduve.

Acestea le-am arătat ca să venim înaintea Dv. nu cu vorbe frumos tâlcuite, ci cu fapte, cu munca și dorul nostru de a fi de ajutor orfanilor noștri.

Acum cu venirea Sf. Paști sau cu anotimpul verii, ne gândim că vor mai fi încă mulți copii nevoiași; ne ostenim să strângem ajutoare pentru ei. Preotesele din Capitală lucrează din nou în fiecare Joi: unele lucrează rochițe cu ajour și galoane, altele fețe de perne cu lână colorate, altele croșeturi, fiecare se întrece a lucra ceva folositor. Ne-am gândit că în cuprinsul țării sunt încă multe inimi de preotese demne, cari ca și noi simt îndatorirea de a ajuta pe aproapele, deaceia îndrăsnim să vă rugăm să lucrați și D-v numai o zi pe săptămână sau cele ce n'aveți copii ați putea să ne ajutați cu mai mult să îndulcim viața micuților orfani. Nu ne îndoim că simțimintele noastre vor fi primite cu bucurie de Dv. și că ne veți trimite darul Dv. pentru bazarul, care se va desfășura la 30 Martie.

Orice lămuriri se vor cere printr'o scrisoare la D-na P. Negulescu-Biserica Bătește-care se ostenește cu conducerea bazarului.

ASOCIAȚIA PREOTESELOR

— Volumul părintelui Damian Stănoiu, ce va apărea zilele acestea, în editura „Cărții Românești“, va purta titlul „Călugări și ispite“, iar nu Cuvioșiile Lor, cum s'a arătat în nr. trecut al „Apostolului“. Va avea un format de 224 pag. și va costa 75 lei.

PAROHI/VACANTE

Se scot la concurs pe ziua de 1 Martie a. c. următoarele posturi vacante de preoți și diaconi:

1. Postul de diacon dela Catedrala Sf. Patriarhiei. Candidatul poate fi călugăr sau mirean; dacă e mirean trebuie să fie licențiat în Teologie. Salariul după drepturile câpătate prin studiile făcute. Are locuință și eventual și o altă ocupațiune la Arhiepiscopie. Cererile, cu actele legale se înaintează Consiliului Arhiepiscopesc (secția administrativă bisericească). Concursul se va da în fața unei comisii. Petiționarul va trece, în cerere, adresa precisă a domiciliului.

2. Postul de diacon dela Mănăstirea Țigănești-Ilfov. E plătit din bugetul mănăstirii, conform gradului de studii. Are drept la parte din ofrandele ce vin la altar atunci când slujește. Trebuie să locuiască în mănăstire sau în apropiere, pentru a fi la slujbele de Duminică și sărbători.

3. Postul de *protopsalt* la Catedrala Sf. Patriarhiei. E plătit cu 500 lei salariu de bază, care împreună cu sporurile cuvenite se ridică la 6 — 7000 lei lunar. Se va ține examen în fața unei comisii în Catedrala Sf. Patriarhiei. Aceasta după expirarea termenului de publicațiune. Candidații trebuie să fie absolvenți ai școlii de cântăreți. Se preferă cunoscătorii și ai muzicii liniare. Cererile însoțite cu actele de studii, certificat de bună purtare dela preotul local, de anii serviți în altă parte, de botez, se înaintează Sf. Arhiepiscopiei, notându-se adresa.

4. Postul de preot ajutător, nou înființat, la Biserica Sf. Nicolae-Șelari-București. Biserica parohială are 30 familii. Salariul preotului ajutător e de 120.000 lei anual, plus venitul epitrahilului de 4 — 7000 lei anual. Are locuință în curtea bisericii.

5. Postul de preot paroh din parohia Babele, Jud. Vlașca, protopopiatul III Căs-

cioarele. Parohia se compune din com. Babele și satul Sterea, ambele cu 340 familii. Biserica e în bună stare. Are 8½ ha. pământ. Venitul epitrahilului de circa 5000 lei anual.

6. Postul de preot paroh din parohia Negrești, Jud. Muscel, protopopiatul II Priboeni. Parohia are 146 familii, 7 pogoane pământ, biserică în stare bună. Casă parohială nu are.

7. Postul de preot paroh din parohia Pleșovu, jud. Teleorman, protopopiatul I T. Măgurele. Parohia are 270 familii, biserică. Casă parohială nu are, Posedă 17 pogoane pământ, din care se dă și cântăreților.

Venitul epitrahilului 4000 lei anual. Cere- rile însoțite de actele legale se înaintează protopopiei respective (sau locului arătat special) în termen de 30 zile dela data pre- zentă a publicării.

8. Postul de preot paroh dela biserica Popa Chițu-Bacurești e vacant pe ziua de 1 Mai a. c. Parohia are 262 familii și casă parohială în bună stare, care va fi liberă dela 1 August a. c. Venitul epitrahiei e de circa 3000 lei lunar.

Cererile însoțite de actele legale se în- aintează protopopiei respective (sau locului arătat special) în termen de 30 zile dela data prezentă a plecării.

ÎMPĂRȚIREA CAPITALEI ÎN 3 PROTOPOPIATE

Aprobată în ședința Consiliului Eparhial din 15 Sept. 1927.

PROTOPOPIATUL I. Galben.

Parohii: urbane 32, Parohii suburbane 4, Total 36.
Filiale urbane 13, Filiale suburbane 3, Total 16.

Sediul Biserica Sf. Vasile Calea Victoriei,
Titular Pr. Zamfir Popescu.

PAROHIILE URBANE: Albă Calea Victoriei, Amza cu filiala Sf. Ionică Moldoveni, Brezoianu, Colțea, Crețulescu, Dichiu, Enii cu filialele: Batiște, Dintr'o zi, și Bradu-Boteanu, Floreasca, Icoanei, Manea Brutaru, Mavrogheni, Miron Cristea, Oțetari cu filialele: Sfinți și Scaune, Popa Chițu cu filiala: Popa Rusu, Popa Tat, Precupeții Noi, Precupeții-Vechi, Sf. Nicolae Șelari cu filialele: Doamna, Curtea-Veche, Sf. Gheorghe-Nou, și Răsvan, Pitar-Moși, Sf. Nicolae Tabacu, Sf. Ilie Hanu Colței, Sf. Ilie Gorgani, Schitu Măgureanu, Sf. Ioan Moși, Sf. Dumitru Colentina, Silivestru, Sf. Treime Tei, Sf. Vasile, Sf. Voevozi, Stejar, Vi-sarion, Zlătari cu filialele: Stavropoleos și Sf. Du-mitru Carol.

PAROHIILE SUBURBANE: Herăstrău cu fi-liala: Pipera, Băneasa Plumbuita cu filialele: Fundeni și Andronache, Teiul Doamnei (Ghica).

PROTOPOPIATUL II. Galben-Negru.

Parohii urbane 26, Parohii suburbane 4, Filiale urbane 6, Total 36.

Sediul: Biserica Manu Cavafu
Titular: Pr. Const. Moisiu.

PAROHIILE URBANE: Ceauș-Radu, Delea-Nouă-Kalist, Delea-Veche, Dobroteasa cu filiala Apostol, Foișor, Hagiu, Iancu-Nou, Iancu-Vechiu, Izvorul Nou, Lucaci cu filiala: Udricani, Negu-stori cu filiala: Mântuleasa, Obornu-Nou, Olari cu filiala Obornu-Vechi, Olteni cu filialele: Bradului și Sf. Nicolae Jignița, Popa Nan, Popa Soare,

Sf. Gheorghe Capră, Sf. Pantelimon, Sf. Nicolae Sârbi (Popescu), Sf. Ștefan Călărași, Sf. Treime Crucea de Piatră, Sf. Dumitru Vergu, Sf. Vineri Herasca, Sf. Ioan Nou Piață, Sf. Gheorghe Ve-chiu, Târcă.

PAROHIILE SUBURBANE: Dobroești, Dudești (Cioplea), Principele Nicolae (Mărcuța), Pan-telimon.

PROTOPOPIATUL III. Albastru-Verde

Parohii urbane 32, Parohii suburbane 8, Total 40.
Filiale urbane 3, Total 3.

Sediul Bis. Sf. Vineri Nouă.
Titularul Pr. Traian Vintilescu.

PAROHIILE URBANE: Alexe, Albă-Postăvari, cu filiala: Schitul Maicilor (metoc al M-rii Țigă-nești), Antim, Bărbătescu-Nou-Filaret, Bărbătescu-Vechiu, Cărâmidarii-de-jos, Cărâmidarii-de-sus, Cotroceni, Mănăstirea-Cotroceni, Doamna-Bă-lășa, Flămânda, Isv. Tămăduirii, Mihai-Vodă, cu filialele: Sf. Apostoli și Sf. Spiridon Vechiu, Miron Cristea, Manu-Cavafu, Sf. Elefterie, Sf. Treime-Ghencea, Sf. Ilie Rahova, Sf. Nicolae Vlădica, Sf. Ecaterina, Sf. Spiridon Nou, Sf. Nicolae Broșteni, Sf. Ioan Botezătorul (Veselia), Sf. Gheorghe Malmezon, Sf. Constantin, Sf. Ștefan (Cuibu cu Barză), Sf. Vineri Nouă (Gară), Sf. Niculae Buzești, Sf. Ilie Grant, Spirea Nouă, Spirea Veche, Slobozia.

PAROHIILE SUBURBANE: Șerban Vodă, Progresul (Belu), Militari, Roșu, Crângași, Prin-cipele Carol, Grivița-Nouă, Podeanu (puțul lui Crăciun).

p. Arhiepiscop și Mitropolit
† TITU S. TÂRGOVIȘTEANU

Consilier ref.
PR. EUGEN BARBULESCU